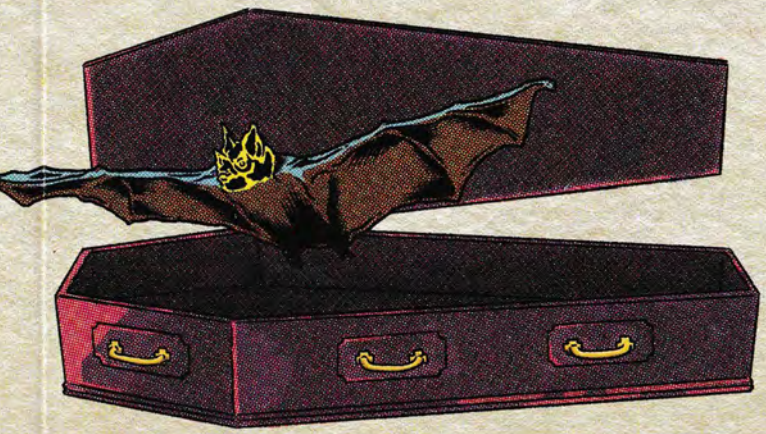
VAMPİRİN İTİRAFI

UĞUR KILINÇ

KAKTUSUN

ithaki

7

"ÖLÜMSÜZLÜK, SAHİLDEKİ KUM TANELERİNİ SAYMAK KADAR SONSUZ BİR ŞEY GİBİ GÖRÜNÜYOR, DEĞİL Mİ? OYSA BEN O KUMLARI SAYMAYA BAŞLAMAKTAN BİLE ÇEKİNMİYORUM. HATTA BİR DÖNEM BUNA VAKİT HARCADIĞIM OLMUŞTU."

Çürük Ayvalar'da insanın ruhundaki çürümenin resmedildiği tekinsiz öykülere imza atan ve aynı zamanda korku sineması alanında bilimsel çalışmalar yapan Uğur Kılınç'ın *Vampirin İtirafı* adlı öyküsü, kitap içinde bir kitap biçiminde, insan içinde bir vampir hakkında…

KAPAK GÖRSELİ
YAĞIZ EYİİŞLEYEN

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786052 650271
/ithakiyayinlari

İthaki X 2022

1) Kenan Hulusi Koray - Gece Kuşu & Bir Yarasa Bir Kıza Âşık Oldu

2) Ernst Raupach - Ölüleri Uyandırmayın

3) Demokan Atasoy & Işın Beril Tetik & Galip Dursun - Gerisi Hikâye'den Vampir Öyküleri: Gök Girsin Kızıl Çıksın - Çakma Diş - Güneş'in Talipleri

4) Luigi Capuana - Vampir & Ölümcül Tesir

5) Mehmet Berk Yaltırık - Kan Sahibi

6) Aleksey K. Tolstoy - Vourdalak Ailesi

7) Uğur Kılınç - Vampirin İtirafı

8) Mary Elizabeth Braddon - Muhterem Leydi Ducayne

9) Théophile Gautier - Ölü Sevgili

10) Eric Stenbock - Bir Vampirin Gerçek Öyküsü & Öteki Taraf

Uğur Kılınç

Uşak'ta doğdu. Kocaeli Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünde lisans ve yüksek lisans öğrenimini tamamladı. Marmara Üniversitesi, Sinema bölümünden "Hollywood Sinema Endüstrisinde Korku Unsuru Olarak Dracula'nın Metinlerarası Dönüşümü" başlıklı doktora teziyle mezun olarak sinema alanında "Bilim Doktoru" derecesini edindi. *Nebel Şatosu ve Diğer Öyküler* (Gece Kitaplığı, 2015), *Oegtar'ın Felaketi* (Gece Kitaplığı, 2016), *Mitolojinin Müziği: Amon Amarth ve İskandinav Mitolojisi Üzerine Bir Deneme* (Karakum Yayınevi, 2019) ve *Çürük Ayvalar* (İthaki Yayınları, 2022) kitaplarını yazdı. Çeşitli derleme kitaplarında korku türünde yazdığı kısa öyküleriyle yer aldı. Yazar Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Sinema bölümünde çalışmalarına devam etmektedir.

Vampirin İtirafı
Uğur Kılınç

İthaki Yayınları - 2293
İthaki X 2022: 7

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Yankı Enki*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak Görseli: *Yağız Eyüpleyen*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Aralık 2022, İstanbul

ISBN: 978-605-265-027-1

Sertifika No: 63989

© İthaki, 2022
© Uğur Kılınç, 2022
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BELGESİZ KİTAPLIK TEAM

UĞUR KILINÇ

Vampirin İtirafı

ithaki

BELONGS TO
KAHLIL FRAM

"... elle tutulmaz, melankoli ve özlemlerle uzaktan devam eden aşklardan başka bir aşk yok!"

ORADA, J. K. HUYSMANS*

* J. K. Huysmans, *Orada*, çeviren: Birsel Uzma, Okuyan Us Yayınları, İstanbul, 2010, s. 189.

BELONGS TO
KAHLIL FRAM

Belki çok klişe olacak ama o günleri hatırladığımda, bizi kaderin bir araya getirdiğini düşünmeden edemiyorum. Çünkü kısacık süreyle kısıtlandığımız yaşamda onunla birlikte vakit geçirmemiz için o kadar çok tesadüfe ihtiyaç vardı ki bunların hepsi gerçekleşti. O yüzden bu olayları şansa bağlayacak kadar umursamaz olamıyorum. Her şeyi anlattığımda senin de bana hak vereceğinden eminim.

Adamın adı Kandemir'di, Kandemir Arman. Ben o zamanlar yirmi iki yaşında bir kızdım. Annemle Samsun'da yaşıyorduk. Babam öleli üç sene geçmişti. Hâlâ hayata tutunmakta zorlanıyordum ama bunun babamın ölümüyle pek bir ilgisi yoktu. İki sene üst üste yüksek lisansı kazanamamıştım. İlkinde evrak eksikliğinden, ikincisinde de sözlü sınavda Lord Byron'la ilgili bir soruyu bilemediğimden. Sınava üçüncü kez girmeye hiç niyetim yoktu aslında. Bu konuda annem çok ısrarcı olmuştu. "Tekrar başvur, bir an önce hayata atıl, kızım," diyerek beni harekete geçirmeye çalışıyordu. Beni hep desteklerdi zaten, mutlu bir hayat geçirmemi çok isterdi annem.

O dönem, daha önce Sahne Sanatları bölümünde

yüksek lisans programını kazanan bir arkadaşım, başvuru sırasında akademisyen veya sanatçıdan alınma bir referans mektubunun sözlü mülakatlarda artı puan getirdiğini söylemişti. Sınava iki ay kala, Kandemir Arman'a yazdığım bir mektupta bundan bahsettim. Tanınmış bir tiyatro yazarı değildi ama sahnelenmiş birkaç oyunu ve söylediğine göre farklı mahlaslarda yayımlanmış üç romanı vardı. Cevabında benim için referans mektubunu yazabileceğini ancak mektubu yüz yüze teslim etmek istediğini yazmıştı. Üstelik bir ricası daha vardı. Babamın eşyaları arasında bulduğum defteri de getirmemi istiyordu.

Defter ona aitti, kendi el yazısıyla yazılmış bir tiyatro oyununun yer aldığı eski bir defter... Zaten onunla tanışıklığımız da babamın ölümünden sonra, onun eşyaları arasında bulduğum eski defterle başlamıştı. Kandemir'e göre daha ilginci ise defterin benim elime geçmiş olmasından ziyade bin bir uğraş sonucu onun iletişim bilgilerini bulup onu haberdar etmemdi.

Büyük bir tesadüf ya da biraz önce söylediğim gibi kaderin cilvesi, beni Konservatuvar Fakültesi'nin kütüphanesinde bir Sahne Sanatları teziyle karşılaştırdı. Tezin Teşekkür sayfasında sadece şu cümleler yer alıyordu:

"Yüce Tanrım, ne yaptım böyle!
Yüreğim asla kaldırmaz bu acıyı, ölmeliyim ben de!"

Bu cümleler, aylardır neredeyse her gün okuyarak

hayallere sürüklendiğim elyazması tiyatro metninden bir alıntıydı. O kadar heyecanlanmıştım ki, sanırım bu heyecanı yüzyıllarca saklı kalmış bir yapıyı gün yüzüne çıkaran bir arkeoloğun duygularına benzetebilirim. Bu keşfin heyecanı kısa sürede beni defterin sahibiyle iletişime geçme ve onunla konuşma isteğine evrildi. Kendisiyle iletişime geçtiğimde, ona defterin bende olduğunu söyleyecek, anlayışlı ve konuşkan bir insan çıkarsa belki bir yazar olma hayallerimden bahsederek ondan tavsiyeler isteyecektim. Büyük bir şevkle eyleme geçtim. Tabii, bu süreci bugünün şartlarıyla düşünmeyin lütfen. O zamanlar bırakın akıllı telefonu, internet bile yoktu. Ancak yine de bütün süreç benim lehime işledi ve kısa sürede Kandemir Arman'a ulaştım. Tezin yazıldığı İstanbul Üniversitesi'nin Öğrenci İşleri birimini arayarak yazarın ev adresini edindim. Görevli başta bu bilgiyi vermeye pek gönüllü değildi ama kendisine ait bir kaynağın bende olduğunu, bu yüzden adresine ya da telefon numarasına ihtiyacım olduğunu söyleyince ikna oldu. Telefon numaralarının kaydını tutmadıkları için ev adresini alabilmiştim.

İlk mektubumu yazarken tereddüt ettiğimi hatırlıyorum. Mektubun ona ulaşıp ulaşmayacağından bile emin değildim. İstanbul büyük bir şehirdi, evden taşınmış olabilirdi. Mektup adrese teslim edilmezse geri döner, bütün çabalarım boşa gidebilirdi. En azından ben üzerime düşeni yapmış olurum, diye düşünerek mektubu yazıp postaladım.

Beş hafta sonra Kandemir Arman'dan bir yanıt mektubu geldi. Mektupta defterin benim elime geçmesine çok şaşırdığını, birkaç sene önce evine giren bir hırsız tarafından çalındığından emin olduğunu ancak tiyatro oyununu her gün beğenerek okumamın onu gülümsettiğini ve okumaya devam ettiğim sürece defteri saklamam gerektiği yazılıydı. Son açıklamayı kendisine gönderdiğim mektupta, Samsun'da yaşadığımı ama isterse defteri İstanbul'a giden bir otobüse teslim edebileceğimi yazdığım için yapmıştı.

O günleri düşündüğümde, aramızdaki iletişim karşılıklı gönderilen birer mektupla sonlansaydı hayatlarımız nasıl olurdu diye merak ediyorum. İnsanlar hep böyledir, değil mi? Her zaman ihtimalleri düşünür, hep olmayanı merak eder ve çoğunlukla geçmişteki olaylara döner zihninde. Kandemir Arman'la bir buçuk sene boyunca mektuplaşmaya devam ettik. Son beş ay da her hafta sonu telefonda konuşmaya başladık. Etkileyici bir sesi vardı. Tiyatroyu, edebiyatı, müziği, sinemayı, kısacası sanatın her formunu iyi biliyordu. Onun benimle neden iletişimi kesmediğini bilmiyordum. Çünkü mektuplarda veya telefonda konuşmalardan her zaman bir şeyler öğrenen ben oluyordum. Sorduğum her filmi izlemiş, her yeni albümü dinlemiş ve doğal olarak her romanı okumuş oluyordu.

Mektuplarımız sayfalarca uzunluktayken, telefon görüşmelerimiz de saatlerce sürüyordu. Bunun sebebi, Kandemir'in entelektüel birikiminden faydalanmak için

adabı muaşeret kurallarını hiçe sayarak onu soru yağmuruna tutmamdı. Bana sık sık sorular sormazdı ama mektupları yine de uzundu. Bunda benim bir tiyatro metni yazarken nasıl bir yol izlemem gerektiğinden nasıl gerçek bir yazar olabileceğime, sanat tarihini onun kadar olmasa bile, giriş düzeyinde nasıl öğrenebileceğimden günümüzde Shakespearevari oyunların neden popülerleşmediğine dair uzun yanıtlar gerektiren sorularımın etkisi büyüktü.

Sınava iki ay kala, kendisine bir telefon konuşmamız sırasında referans mektubundan bahsettiğimde ise İstanbul'a gelirken defteri de yanımda getirmemi istedi. Aslında defterin aslını da istemiyordu, fotokopisini çekip, kopyasını getirebileceğimi söylemişti. Ben de İstanbul'a memnuniyetle geleceğimi, defterin kopyasını da yanımda getireceğimi belirtim.

Anneme durumu izah ettiğimde çok ümitlenmiş, yüksek lisansa girmeme aracı olacağı için Kandemir Arman'a dualar okumuştu. Hiç vakit kaybetmedim. Önce Kandemir'in söylediği gibi defterin kopyasını çıkardım ama son anda defterin aslını götürmenin daha doğru olacağına karar verdim. Ne de olsa ona aitti, ben kopyayla yetinebilirdim.

İki gün sonra otobüs biletimi alarak İstanbul'a doğru yola çıktım. Ekim ayının ortalarıydı. On dört saatlik yorucu bir yolculuğun ardından İstanbul'a vardım. Onun evi Cihangir'deydi, bunu mektubu gönderdiğim adres sayesinde biliyordum. Otogardan yola çıkmadan

önce telefon kulübesiyle onu aradığımda öğle saatinde Sent Antuan Kilisesi'nin avlusunda buluşmak üzere sözleşmiştik.

Tam vaktinde Sent Antuan Kilisesi'nin avlusundaydım. Oraya geleli birkaç dakika bile geçmeden arkamdan tanıdık bir ses duydum.

"İstanbul'a hoş geldin, Aleyna."

Birbirimizi daha önce hiç görmemiştik. İki seneyi aşkın bir süredir kesintisiz süren iletişimimiz sayesinde aynı evde yaşıyor gibi hissettiğim birinin, ilk görüşte bu kadar yabancı hissettirdiğini hatırlıyorum. Tekinsiz bir histi bu, kendisine çok aşina olduğum ancak bir o kadar da yabancı görünen bir adamdı karşımdaki. Siyahlar içinde, uzun boylu biriydi. Kaşmir paltosu dizlerine kadar iniyordu. Bir elinde büyükçe bir kâğıt çanta tutuyordu. Tıraşlı yüzünde hafif bir tebessüm vardı ama güneş gözlüğü, bakışlarındaki ifadeyi gizliyordu. Tebessüme rağmen benzer hisleri onun da yaşadığından emindim. İkimiz de ilk karşılaşmada çok konuşmadan yürümeye başladık.

Birlikte Firuzağa Yokuşu'ndan indik. Dar sokaklarda ilerledikten sonra yekpare görünen bitişik apartmanlardan birinin önünde durduk. Demir kapının anahtarını çevirirken asansör olmadığı için özür dilediğini hatırlıyorum. Ben de ona Samsun'daki evimizde de asansör olmadığını, orada altıncı katta oturduğumuzu söylemiştim.

Dördüncü kattaki daire kapısından girince kendimi

ufak bir holde buldum. Ev sahibimin yönlendirmesiyle oradan geniş bir salona geçtik. Mütevazı bir daireydi. Salon mutfakla bütünleşik, büyük bir oda görünümündeydi ancak salonun mutfak kısmı ufak bir tezgâh ve bitişiğindeki buzdolabıyla sınırlıydı.

Duvarlara grinin iki farklı tonu hâkimdi. Renklere şaşırdığımı hatırlıyorum, çünkü o yıllarda gri, evlerde tercih edilen renklerden biri değildi. Beyaz İtalyan mermeriyle kaplı zeminde oturmak için sadece iki tane berjer vardı. Duvarın bir cephesi resim malzemelerine ayrılmıştı. Büyük, masif ahşaptan iki vitrin çeşitli boyalarla ve fırçalarla doluydu. Vitrinlerin ortasında geniş bir şövale ve arkasında doldurulmayı bekleyen, çeşitli boyutlarda tuvaller vardı. Karşı cephede küçük bir çalışma masası duruyordu, üzerinde de bir daktilo. Duvarların geri kalan her kısmı, kitaplarla dolu raflardan ibaretti.

Elindeki çantadan çıkardığı siyah bir poşeti buzdolabına yerleştirirken "Lütfen oturup soluklan," dedi. Oturmak yerine kitaplığa doğru seğirttim. "Aç mısın?" diye sordu. Vapura bindiğimde simit yediğimi söyledim.

"O zaman sana kahve yapıyorum," dedi. "Mektuplarında kahveyi çok sevdiğini söylemiştin, telefonda konuşurken bile kahve içiyordun, değil mi?"

Gülümsedim. Böyle bir ayrıntıyı hatırlaması beni etkilemişti. "Teşekkür ederim, çok naziksin," diye karşılık verdim. Ev sahibim ocağa cezveyi koyarken ben de kitaplığı incelemeye başladım, rafların neredeyse tama-

mı eski kitaplarla doluydu. Dikkatlice bakınca yaldız işlemeli, kırmızı bir cildin sırtında yazan tarihi görüp şaşkınlıkla iç çektim. Bu, 1709 tarihli bir Shakespeare kitabıydı.

Arkamı döndüğümde Kandemir'in berjerlerden birine oturmuş hâlde beni izlemekte olduğunu görünce kendimden utandım. "Çok affedersin," dedim, "kitapların, gerçekten çok güzeller."

"Teşekkür ederim," dedi. "Hepsi burada değil ama başucu kitaplarımı yakınımda tutmayı seviyorum."

"Bu gerçek mi peki? Kitabın sırtındaki tarih 1709!"

Yanıma geldi. Kendimi mahcup hissettim. "Seni yormak istemezdim, lütfen kalkma," dedim.

Gülümsedi. Kırmızı ciltli kitabı raftan çıkarırken parmaklarının bu kadar ince ve uzun olduğunu ilk kez fark etmiştim. Kitabı bana uzattığında, elime her eski kitap aldığımda yaptığım gibi, onu da istemsizce burnuma götürüp kokladım. Çok eski bir ev gibi kokuyordu.

"Nadir bir kitap," demekle yetindi. Kitabı elimden aldıktan sonra raftaki yerine koyarken, diğerlerine kıyasla daha küçük boyutlarda, sarı ciltli bir kitap çıkardı. Kitabı görünce bir kez daha şaşkınlığımı gizleyemedim. "Bu mektupta bahsettiğin *Dracula* mı yoksa? Gerçekten de ilk baskı, yok artık!"

Gülümseyerek başıyla onayladıktan sonra eliyle oturmamı işaret etti. "Kahveni soğutma," dedi.

Kahve fincanı berjerlerin arasındaki servis sehpasında duruyordu. "Kahveyi yaptığınızı unuttum bile,"

dedim berjere geçerken. "Çok teşekkür ederim. Zahmet oldu."

"Rica ederim, umarım beğenirsin," dedi.

İlk yudumu alır almaz kahveyi çok beğendiğimi söyledim. "Ama kendine yapmamışsın, kahveyle çok aran yok mudur?"

"Ben kahve içmem," dedi. "Ama misafirlerim için daima kahve bulundururum."

Konuyu değiştirmek ister gibi, elindeki sarı cildi bana doğru tuttu. "Okuduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Evet, sen söyledikten sonra kütüphaneden alıp okumuştum."

"Sevdiğin bir roman mı peki, beğendin mi?"

Ağzımdan ani bir şekilde "Hayır," diye bir yanıt çıktı. O kadar çabuk bir cevap olmuştu ki ayıp ettiğimi düşünerek dudaklarımı ısırdım. "Yani, sevmem diyemem ama büyük bir hayranı değilim," diyerek açıklamaya giriştim. "Korku edebiyatını çok takip etmiyorum. Ancak yazarlık için bakışımı genişletmem lazım, elimden geldiğince farklı türlerde okumaya gayret ediyorum, senin de tavsiye ettiğin gibi."

Kitabın kapağını açıp burnunu yaklaştırdı. Bir kaşını kaldırarak, biraz önce benim yaptığım gibi kitabı kokladı. "Yüzyıllarca bataklığa yakın bir şatonun bakımsız bir kütüphanesinde beklemiş gibi kokuyor," dedi. Kahkaham onu gülümsetmişti. Kitabı sehpaya bıraktıktan sonra arkasına yaslandı.

"Bram Stoker, Oscar Wilde kadar büyük bir edebi-

yatçı olmayabilir ama başarılı bir yazardır," dedi. "Üstelik çok da iyi bir tiyatro eleştirmeniydi."

Fincanı sehpaya bırakırken "Tiyatrocu kimliğini bilmiyordum," dedim. "Mektupta bunlardan bahsetmemiştin."

"Evet, hatta hayattayken en büyük hayali *Dracula*'yı bir tiyatro oyunu olarak sahnelemekti. Romanı kendisi uyarladı ama ne yazık ki sahneye koyamadan öldü."

"Tüh, yazık olmuş gerçekten."

Başıyla onayladı. Bir süre bakışlarını önündeki sarı cildin üzerinden ayırmadı, sanki başka bir anda gibiydi. Onu rahatsız etmemek için sessizce bekledim. Düşünceleriyle kısılan gözleri yeniden açıldığında sessizliği kendisi sonlandırdı.

"Stoker *Dracula*'yı yazmasına rağmen Transilvanya'ya hiç gitmedi. Bunu biliyor muydun?" diye sordu.

Bilmediğimi söyledim.

"Kardeşi George, Osmanlı Ordusu'nda sıhhiye subaylığı yapıyordu. Transilvanya'yı o gördü ama Bram Stoker Britanya topraklarını hiç terk etmedi."

"Bu çok ilginçmiş, hatırladığım kadarıyla romanda Transilvanya'yla ilgili bir sürü betimleme var. Değil mi?"

"Evet."

O an sohbeti havada bırakmak istemiyordum ama ne söyleyeceğimi bilemeden birkaç dakika sessizlik içinde bekledim. Sonra aklıma Dracula filmiyle ilgili haber geldi.

"Bu hafta yeni bir Dracula filmi gösterime girdi, arkadaşlarla gidelim diyorduk. Sen izledin mi?" diye sordum.

"Henüz izlemedim," dedi.

"Oh be, ilk kez izlemediğin bir filme rastladım işte!"

Bu tepki hoşuna gitti. İlk kez gülümserken dişlerini görmüştüm. O âna dek sakin bir çehreye sahip olduğunu düşündüğüm adamın, bembeyaz dişlerini gördükten sonra daha enerjik ve daha genç bir hâli olduğunu fark ettim. Kandemir'in yüzünü incelerken ani bir kıvraklıkla ayağa kalkarak önümdeki boş kahve fincanına uzandı. Hareketi beni korkutmuş ama bir şekilde tepkisiz kalmayı başarmıştım. Kahve için bir kez daha teşekkür ettikten sonra sigara içmek için balkona çıkmak istediğimi söyledim.

"Sigarayı burada içebilirsin zira balkonum yok."

"Sorun değil," dedim. "Daha sonra aşağıya iner, içerim."

"Hayır, lütfen burada iç. Hatta seni rahatsız etmeyecekse ben de nargilemin dumanından faydalanmak istiyorum."

Duvarın kenarındaki nargile düzeneğini berjerin kenarına koyana dek onun orada olduğu görmemiştim bile. Çantamdan sigaramı çıkarıp yaktım. Bunun üzerine ev sahibim de ocağın başına geçerek nargile için köz hazırlamaya başladı. Çakmağımı sırt çantama koyarken defterin varlığını hatırlayarak heyecanla oradan çıkardım.

"Bu arada, defterini de getirdim," dedim. "Hem de orijinal hâliyle!"

Kandemir, elinde közleri tuttuğu maşayı nargilenin bacasına taşırken göz ucuyla elimdeki deftere baktı. Koltuğa otururken iç çekti ve nargilenin marpucunu dudaklarına götürdü. Fokurdama sesi kesildikten sonra yoğun bir duman bulutu kısa süreliğine ikimizin arasına yerleşti. Ortalığa keskin bir koku yayıldı. Daha önce birkaç kez nargile içmiş ama beğenmemiştim. Kandemir'in nargilesinden çıkan koku farklıydı, neredeyse küflüydü, çimensi ve aynı zamanda demirimsiydi. Kokunun tütünden mi yoksa zümrüt yeşili şişenin içindeki sudan mı kaynaklandığını kestiremiyordum. Koku çok rahatsız ediciydi ama kabalık etmemek için rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Bu yüzden ben de sigaram biter bitmez peşi sıra yenisini yaktım.

Kandemir, marpucu ağzına götürmeden önce "Senin için referans mektubunu yazdım," dedi. Heyecanlanmıştım, o sırada neredeyse kokunun varlığını bile unuttum.

"Gerçekten çok teşekkür ederim," dedim mutlulukla.

"Hatta kabul edersen, senin Sahne Sanatları'nda Dramatik Yazarlık eğitimini alman için gereken bütün masrafları da karşılayacağım," diye devam etti. Heyecanım yerini şaşkınlığa, sonra da endişeye bırakmıştı. Çünkü lafını "Bunun karşılığında senden bir şey istiyorum," diyerek bitirdi.

O an aklından kötü düşünceler geçtiğinden şüphelendim. Herhangi bir yanıt vermeden kendisini açıklamasını bekledim. İçimden, sapıkça bir şey istememesi için yalvarıyordum. Sanki bir katil silahını bana doğrultmuş bekliyordu. Tetiği çekmesini istemiyor, içimden dualar ediyordum. Hayatımın geri kalanı Kandemir'in ağzından çıkacak cümleye bağlı gibiydi. Yanlış insana mı güvenmiştim? Sinsi bir tuzağın kurbanı mı olmuştum farkında olmadan? Saniyeler içinde kendime öfke kusmaya başladım. O âna dek verdiğim her karara lanet ederek, insanlara olan güvenimin beni ne kadar kötü bir duruma düşürebileceğini fark etmediğim için kendi kendime küfürler ettim. Bir sapığın evinde miydim? Samsun'dan çıkıp kendi çabalarımla bir sapığın evine mi gelmiştim? Beni kötü amaçlarına alet edecek bir adamın hayatımı sonlandırması için bin bir zahmete girmiştim. Çok salaksın, diye yakındım kendime.

Kandemir "Merak etme," dediğinde, bir süreliğine bunun kendimi kaptırdığım düşüncelerimde duymak istediğim bir cümle olduğunu sandım. Oysa gerçekti. Çünkü sözlerine "Aklına kötü bir şey gelmesin," diye devam etti. Sanki düşüncelerimi okumuştu. Bu açıklamayı duyana kadar o kadar gerilmiştim ki hâlâ kendime gelememiştim.

"Ne o zaman?" diye sordum. Soruyu sorma şeklim, meraklı bir insandan çok sinirli birinin hesap sormasına benziyordu. Ses tonumdaki gerginliğe rağmen Kandemir'in yüz ifadesi değişmedi, sakin ama ciddiydi.

"Sadece beni dinlemeni istiyorum," dedi.

Kafam karışmıştı. Bir süre sadece düşünceli bir hâlde baktım.

"Dinlememi mi?"

"Evet, yalnızca dinlemeni," dedi. "Sır tutabilirsin, değil mi?"

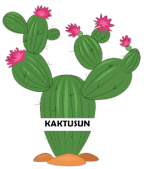
Nasıl bir karşılık vermem gerektiğinden emin değildim. "Elimden geleni yaparım," dedim.

"O zaman anlaştık," dedi. "Senden rica etsem, bana elindeki defteri okur musun?"

Ev sahibim işaret edene kadar, defteri iki elimle sıkıca tuttuğumu fark etmemiştim. "Anlamadım, yazdığın oyunu mu okuyacağım?" diye sordum.

Nargile şişesini fokurdatırken başıyla onayladı. Aramızda yoğun bir duman belirirken yalnızca sesini duymuştum.

"Aleyna, bu trajediyi duymayalı çok uzun zaman oldu," dedi. "Tahmin edebileceğinden de uzun bir zaman..."

TRANSİLVANYA'DA BİR FACİA-İ AŞK

I. PERDE

Sahne 1

(Transilvanya bölgesinde, yaşlı bir dişbudak ormanı. Öğle vakti.)

(Serhan atıyla birlikte girer.)

SERHAN
Dört saattir at üstündeyim
Bir dört saat daha var gideceğim
İyisi mi şu kuytuda durayım ki
Zil çalan karnımı doyurayım

(Sahnenin diğer yanından Elena girer. Serhan ağaçların arasında hızlı adımlarla ilerlemekte olan Elena'yı fark eder.)

(Atının başına dokunarak.)
Ah! Görüyor musun gözlerimin gördüğü şu güzelliği?
Kumral saçları nasıl da dökülüyor beyaz teni üzerinde!

Ya o ince yanaklarının arasındaki minicik burnu?
Gerçek olamaz o dudaklar, İtalyan bir ressam çizmiş olmalı!

Belki de bu güzel ruhun kaderi gerçekten de böyledir;
Arap masallarından bir cin çıkmıştır mahzun bir ressamın karşısına
Ve "Çiz!" demiştir yalnızca;
"Çiz o ruhu ve ben de ona can vereyim ki
Onu gören aşkın sınır tanımaz nehrinde boğulsun!

(*Atından iner ve kendinden geçmiş bir hâlde Elena'yı takip eder.*)

Tanrım! Konstantiniyye'nin gizli kahvehanelerindeki afyon bağımlıları gibi terliyorum!
Bu büyülü varlık karşısında zihnimle kalbim başka bir ritmi sayıklıyor
Takip etmeliyim bu güzel nymph'i, ona ulaşmalıyım
Ve itiraf etmeliyim aşkımı;
O aşk ki bir saniyede altüst etti hayatımı!

(*Ansızın ağacın arkasından bir Cadı çıkar ve Serhan'ın karşısına dikilir.*)

Sen de kimsin, yoktan var olan yaşlı kadın?
Alacaklı gibi niye dikildin karşıma, yolumdan alıkoydun beni?

Bana bak, şu an hiç de zamanı değil durup konuşmanın
Odaklandığım mühim bir konu var, alıkoyma beni!

CADI
Mehmed oğlu Serhan, bu ne acele böyle?
Kaderinin iplerini elinde tutanın peşinden koşup durursun
Önce zavallı babanı öldürenlerden öcünü al ki
Adamcağızın ruhu mezarında rahat bulsun

SERHAN
Söyle bakalım, babamın adını nereden biliyorsun?
Hem bununla da kalmıyor, onun ölümüyle ilgili atıp tutuyorsun!
Bana bak, kadın, zaten haksız yere yolumu kestin;
Bir de taze yaramı deşip nefretimi kazanma derim ben!

CADI
(*Ormanın ötesindeki dağı işaret ederek.*)
Babanın katili oradaki şatoda yaşamın zevk suyunu yudumluyor
Sen de gelmiş beni azarlamaya kalkıyorsun
İşaret ettiğim yere bir kez daha bak, işte orada!
Babanı öldüren adama bu emri veren kişi;
Onu senin sandığın gibi hırsızlar öldürmedi
O şatoda bitirdiler işini, sonra da katladılar sermayeyi!

SERHAN

Ne diyorsun, kadın! Söylediklerini kulakların duyuyor mu?
Bana bak! Eğer bir tür şakaysa bu, yaşına bakmam keserim burnunu!
Eğer konu sevgili babamsa ne padişah padişahtır gözümde
Ne de kral kraldır, korku durmaz yüreğimde!

CADI

Gözünde cehalet yok, o yüzden daha fazla inkâr etme gerçek olanı
Sana söylüyorum, babanın katili o şatoda–

(*Serhan, cadının sözünü keserek.*)

SERHAN

Dur, sakın ağzını açma, cadı!
Şimdi anladım senin amacını!
İsimsiz düşmanlarımın kuklası!
Seni kim gönderdiyse ona geri dön,
Ben kırmadan bacaklarını!

(*Cadı koşarak çıkar.*)

SERHAN

(*Etrafına bakarak.*)
Ah! İşte kaybettim Afrodit'in yeryüzündeki suretini!

Kaçırdım aşkımı itiraf etme fırsatını
Hepsi de sinsi bir cadı yüzünden,
Gerçekten de düşmanlarımın kuklası!
Ya da evlatlarından sevgi görmeyen bir yaşlı

Umurumda değil eğer öyleyse de,
Babamın adını ve ölümünü ağzına almamalıydı,
Sabrım ve saygım elden gider kim deşerse yaramı
Üzerime gelmesin kimse, sınamasınlar insanlığımı!

Harammış bana dinlenmek,
Devam edeyim yola da bitsin bu çile.

Sahne 2

(Karpatlar'ın yamacı.)

(Serhan girer. Başını dağın zirvesine yakın bir konumdaki Benjamin Şatosu'nun çatısına doğru kaldırır.)

Cadının bahsettiği şato bu olmalı
Acaba doğruluk payı var mıdır sözlerinde?
İşte, ruhumun maceracı yanı dürttü beni yine
Pek akıllıca değil ama ötesini görmek için bürüneyim
bu role

İki saattir tırmanıyorum, ancak yarıladım yolu
Belki de iyi bir fikir değildi bu

Zaten gidince ne diyeceğim ki oradakilere
İyisi mi kimliğimi gizleyip tüccar ve gezgin olarak tanıtayım kendimi
Ne de olsa yapmadığım işler değil bunlar.
(Çıkar.)

***

Okumayı bırakıp başımı kaldırdığımda, Kandemir iki elini yüzünün önünde birleştirmiş, düşünceli bir hâlde karşısındaki boş tuvale bakıyordu. İşaretparmakları dudaklarının üzerindeydi. Sessizce beklediğimin farkındaydı ama benimle göz göze gelmek için doğru zamanı bekliyor gibiydi. Birkaç dakika sonra sessizliği bozan ben oldum.

"Devam etmemi ister misin?"

Ellerini yüzünden çektikten sonra arkasına yaslandı. Bir süre daha sessizlik içinde bekledik.

"Evet, istiyorum ama şimdi değil," diye yanıtladı.

Defteri kapatarak sehpaya bıraktım. "Ben bu defteri bulduğum günden beri evire çevire, yüzlerce kez, bıkmadan okudum," dedim. "Hep hayaller kurdum, bir yerden bütçe alsam filmini bile çekebilecek kadar hâkim oldum anlatıya. Hatta bu oyunun benim drama yazarı olma hayalimi yeniden yeşerttiğini düşünüyorum. Gerçi son iki yıldır yüksek lisans sınavlarını geçemiyorum ama henüz pes etmiş sayılmam."

Beni dikkatle dinledikten sonra tebessüm etti. Şefkat dolu bir gülümsemeydi bu.

"Defteri, babanın bir sahaf aracılığıyla bulduğunu söylemiştin. Sahafın adresini öğrenebildin mi?"

"Ne yazık ki öğrenemedim," dedim. Biraz duraksadıktan sonra Kandemir'in daha dürüst bir yanıtı hak ettiğini düşündüm. "Yani... Aslında babam bunu sahaftan bulmadı."

Yüzüme bakmaya devam etti, açıklamamı bekliyordu. Çekine çekine anlatmaya devam ettim. "Benim babam hırsızdı," dedim.

O âna dek zihnimde yaşayan bu cümleyi hayatımda ilk kez dile getirmiştim. Kandemir duyduklarına şaşırmamış gibiydi. Öyle ki şaşırmaması beni şaşırtmış hatta biraz da sinirlendirmişti. Benim hakkımda ilk kez duyduğu bu bilginin tahmin edilebilir olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa benim de babam gibi ahlaksız işler yapabileceğimden mi şüpheleniyordu? İfadesinin sakinliğini başka düşüncelerle açıklayamamıştım.

Hissettiklerim beni rahatsız etmişti, öfkem üzüntüyle yarışırken bir anlığına bulunduğum yeri terk etmeyi düşündüm. Her şeyi açık açık anlattıktan sonra kalkıp gitmeye karar verdim.

"Evet, babam hırsızdı," dedim. "Arkadaşlarıyla antika, bazen de daha eski eşyalar bulup satıyorlardı."

"Nasıl eşyalar?"

"Tarihi eser gibi şeyler," diye yanıtladım. Ayrıntılarıyla sorularını yanıtlamaya devam ettim. Konuşmamız bittikten sonra defolup gidecektim nasıl olsa.

"Genelde eski para, heykel ya da kutsal kitap gibi tarihi eserler. Babamın bir arkadaşı vardı, İstanbul'da boyacılık yapıyordu ama sık sık Samsun'a gelip babamlarla define kazmaya da giderlerdi. Bu adam bazen

babamı ve diğer arkadaşlarını İstanbul'a götürür, terk edilmiş konaklardan ya da yalılardan antikalar getirirlerdi."

Kandemir işaretparmağını kaldırarak kibarca lafımı kesti. "Babanın bu arkadaşlarından biri dört sene önce öldü mü?" diye sordu.

"Evet de sen bunu nereden biliyorsun?"

"Dört sene önce evime giren hırsızlardan biriydi," diye yanıtladı. "Aynı zamanda elimden kurtulamayan tek kişi de oydu."

***

II. PERDE

Sahne 1

(Benjamin Şatosu'nda Elena'nın odası)

(Elena ile Dadı girerler.)

DADI

Neredeyse yakalanıyordun yine, benim özgür ruhlu kızım

An meselesiydi amcanın kapıdan içeriye girerken seni görmesi

Biliyorum, zarif yüreğin sıkılıyor şatoda, dolaşmak istiyorsun dışarda

Üstelik babanın –Tanrı onu bağışlasın– yasakları daha iyi yapmıyor bu durumu

Ama rica ederim dikkat et kendine.

ELENA

Dadıcığım, aylardır bıkmadın beni azarlamaktan, sıkılmıyorsun da aynı cümleleri tekrarlamaktan
Söylüyorum sana, sıkılıyor ruhum, dar geliyor bu şato bana
Tek zevkim ormandaki kaçamak yürüyüşler oldu yaşamımda
Ne olur bunu da fazla görmeyin bana!

DADI

Peki, güzel kızım benim, sen nasıl istersen,
Kızamıyorum ki sana, hizmetçi kızlarına kızdığım gibi
Onlar da kızım sayılır, sen de ama sen annenden emanetsin bana
Tanrı onun ruhunu Cennet'te misafir etsin

(*Hizmetçi girer.*)

HİZMETÇİ

Hanımım çok özür dilerim böylesine acele geldiğim için
Ama Efendi Matei sizleri çağırıyor erken bir akşam yemeği için
Bir adam geldi Konstantiniyyeli, tüccar ve gezginmiş
Sanırım efendimiz kendisini birkaç gün misafir edecekmiş.

ELENA
Bir bu eksikti, daha fazla erkek olacak şatoda
Neden benim yaşlarımda kadın gezgin gelmedi ki
Dertlerimi açabilseydim ona,
Artık Viyana'daki kuzenlerimin mektupları bile neşelendirmez oldu beni.

DADI
Aman hanımım öyle demeyin, hele de babanızın yanında
Biliyorsunuz söz konusu misafir olunca çok titizdir efendimiz
Hadi bu hâlde çıkmayın onların karşısına
Sıcak bir banyo iyi gelir yorgun yanaklarınıza

ELENA
Peki, dediğin gibi olsun, Dadı
Ama misafir geldi diye değil,
Gerçekten ihtiyacım olduğu için gireceğim banyoya

(Çıkarlar.)

Sahne 2

(Şatonun bekleme salonu.)

(Grigore ile Serhan girerler.)

SERHAN
İşte böyle, saygıdeğer Grigore,
Hem tüccarım, malı ve mülküyle boğuşan
Hem de gezginim, gününü farklı şehirlerde harcayan.
Buraya da işlerim hasebiyle gelmiş dolanıyordum kırsalda.
Lakin adımı korkutan bir ayının azizliğine uğrayıp
Yaya bir hâlde buraya kadar sürüklendim bir başıma.

(*Matei girer.*)

MATEI
Öyle diktir ki bu şatonun yokuşu
Ya padişah peşinize ordusunu yolladı
Ki can havliyle kendinizi yollara attınız.
Ya da yirmili yaşlarının sonuna gelen her erkek gibi
Siz de "melankoli" denilen o sinsi marazın aldatmacasına kanıp
Yollara düştünüz.

Neyse, sakın sorumu yanıtlayıp olayın gizeminden mahrum bırakmayın beni,
Alın size bir kadeh şarap, atın tozlanmış pelerininizi üzerinizden
Öyle tozlanmış ve yıpranmış ki,
Kahire'deki dilenciler bile tenezzül etmez o kumaş parçasına.

SERHAN
Teşekkür ederim, ev sahibim
Grigore Beyefendi'nin tarif ettiği üzere saygıdeğer Matei siz olmalısınız.

MATEI
Tam üstüne bastınız, sevgili misafirim
Tanışma faslı bitti, haydi şimdi yemeğe geçelim!

(*Çıkarlar.*)

Sahne 4

(*Yemek salonu.*)

(*Serhan, Matei ve mahiyeti girer. Elena ile Constantin, önceden hazırlanmış olan yemek masasında oturmaktadır.*)

MATEI
Sevgili Serhan, görüyorum ki abim Grigore, yardımcılarım Peter ve Andre'yle tanıştınız
Masada bizi bekleyenler ise oğlum Constantin ve kızım Elena olurlar.

(*Elena ile Constantin misafiri selamlamak üzere ayağa kalkarlar. Serhan, Elena'nın ormanda gördüğü kız olduğunu fark eder ve heyecanlanır.*)

CONSTANTIN ve ELENA
Memnun olduk, efendim, nasılsınız?

SERHAN
Aaa...

(*Constantin ve Elena merakla birbirlerine bakarlar.*)

MATEI
Ee, oturmayacak mıyız?

GRIGORE
Sanırım Serhan Bey'e bir şey oldu.

MATEI
Hakikaten de öyle azizim. Hu hu, bizi duyuyor musun, delikanlı?

(*Serhan kendini toparlamaya çalışır. Yaşadığı şokun etkisiyle anlamsız birkaç kelime söyleyerek diğerlerini beklemeden sandalyeye çöker.*)

PETER
Yorgunluktan oldu herhalde.

ANDRE
Zavallı adamcağız!

SERHAN
Ee... Hayır, hayır kendimdeyim. Çok özür dilerim;

Bir an zihnimden geçen bir düşüncenin ağırlığıyla hareketsiz kaldım.
(*Constantin'e ve Elena'ya dönerek.*)
Çok memnun oldum, efendim, nasılsınız?

MATEI
Söylediğinizden bir şey anlamadım doğrusu,
Ama çorba soğuyacak, o yüzden müsaadenizle
Anlamış gibi yapıp geçiştireceğim bu konuyu

(*Herkes kahkaha atar. Hizmetçiler çorba servisi yaptıktan sonra odadan çıkarlar.*)

GRIGORE
Sevgili Serhan, Ḳonstantiniyye'de havalar nasıl?
İşleriniz ve diğer her şey yolunda mı?

SERHAN
Her şey yolunda, nezaketiniz için teşekkürler
Keşke buradaki işler de orası gibi yolunda olsaydı
İşte o zaman hep güzel şeylerden konuşurduk

MATEI
Neden öyle dediniz, kuzum, nedir canınızı sıkan?
Nedir işlerinizi aksatan bu toṗraklarda?
Belki bir faydamız dokunur, çözeriz sorununuz neyse?

SERHAN
Bir zamanlar bu topraklardaki tüccarlığıyla bilinen,
Şanlı ordumuza erzak tedarik eden sevgili babamın
Mirasını değerlendireceğim bir meşgale arıyorum
Lakin gezgin ruhum bir yerde kök salmama izin vermediğinden
Bir işin başında da duracak değilim
Kısaca dertsiz başıma dert arıyorum diyelim.

(*Gülüşürler.*)

MATEI
Yahu dert ettiğin şeye bak,
Belli ki senin ihtiyacın sadık bir ortak,
Bak biz de az iş insanı sayılmayız
Bakarsın bir ortaklık doğar bu konuşmadan, ne dersin?

SERHAN
Şartlarım kabul gördüğü sürece neden olmasın?

MATEI
Neymiş şartlarınız bakayım?

SERHAN
Kişi güvenilir olacak, önceliğim budur
Tabii yaptığı işi de bilecek, gerekirse danışmanından emir alacak
Neyin nereye gittiğinin hesabını tutacak, gerekirse tutturacak

MATEI
Başka?

SERHAN
En önemlisi de benim yokluğuma alışkın olacak
Ben kuzey ülkelerinin kasabalarını gezerken işleri batırmayacak
En önemlisi de bu hakikaten

MATEI
Aman efendim, ne de güzel şartlar sundunuz öyle!
Bir ara susmayacaksınız ve
Binlerce beyit yazan çılgın şairler gibi sıralayacaksınız sandım içten içe
Lakin yine de bunlar kabul edilebilir şartlardır
Hele ki benim gibi, yardımcılarıyla aynı çatı altında yaşayan bir işinsanı için
Derim ki gelin siz bizimle bir süre vakit geçirin bu şatoda
Sonra şu şartların üzerinden ortak bir iş kuralım birlikte.

SERHAN
Doğrusu bana o güveni şatonun kapılarını açarak verdiniz, saygıdeğer Matei
O yüzden ortaklıkla sonlanmasını dilediğim misafirliğinizi

Ve teklifinizi kabul ediyorum

MATEI
Bu konuşmaya içilir işte, değil mi beyler? O hâlde şerefe!

GREGOR, PETER, ANDRE
Şerefe!

(Serhan'ın gözü Elena'dadır ancak diğerlerinin fark etmesini istemediği için onu kısa bakışlarla süzer. Serhan'ın bakışlarının farkında olmayan Elena sessizce oturmaya devam eder.)

MATEI
O hâlde şimdi uzun soluklu misafirimizi uyanık tutup daha fazla kabalık yapmamalı
İyisi mi, uyumasına müsaade edip yarın günün getireceği sohbetlere hazırlanmalı.

(Birbirlerine iyi geceler dileyerek aynı yönlerden çıkarlar.)

***

Kandemir'in sözlerinden sonra başım dönmeye, gözüm kararmaya başlamıştı. Hazmetmekte zorlanacağım bir bilgiyi tekinsiz bir sakinlikle söylediği andan itibaren zihnimdeki bütün düşünceler allak bullak oldu. Marazlı bir ruh hâline bürünüp oturduğum yerden kalktım. Hangi yöne yürüyeceğimi bilemeden salonu adımlamaya ve duyduğum şeyleri anlamlandırmaya çalıştım. Bir

süre kekeleyerek içi boş kelimeler sıraladım. Ağzımdan anlamlı bir cümle çıktığında Kandemir, yere düşen defteri alarak karşımda durdu.

"Nasıl ya, nasıl? Bu ne anlama geliyor?"

"Lütfen sakin ol," dedi. "Sırrın benimle güvende."

"Ne sırrı? Benim hiçbir sırrım yok, ne saçmalıyorsun?"

Sinirlerimin yıprandığını hissediyordum. Ağlamaya başladım, öğrendiğim şeyleri kabullenmek çok zor geliyordu. Bir yandan da Kandemir'in hâlâ sakinliğini korumasına şaşıyordum.

"Babanın hırsız olduğunu söyledin," dedi.

"Ee, ne olmuş babam hırsızsa? Üç sene önce gebердi gitti zaten. Beni mi hapse attıracaksın onun suçu yüzünden?"

"Hayır, lütfen sakin ol."

O sırada elini bana uzattığını fark edince istemsizce geriye bir adım atmıştım. Belki masum bir hamleydi, bilmiyordum. Bana zarar verip vermeyeceğinden emin değildim. Panikle berjerin yanındaki nargileyi devirdim. Nargilenin közleri yerdeki birkaç boya şişesinin yakınına yuvarlanınca Kandemir hızla tezgâhın üzerindeki maşayı almaya yeltendi. Kendimi çok kötü hissetmiştim, asıl dertlerimi bir kenara bırakıp nargilenin gövdesini yerden kaldırmaya çalıştım.

Nargileyi yerine koymaya çalışırken, şişenin kenarında derin bir çatlak olduğunu fark ettim. Mahcubiyet ve pişmanlıkla ne yapacağımı bilemedim. Suyun zemine daha fazla dökülmemesi için elimle şişenin kırık kısmını

kapattım. Kandemir zeminden közleri toplarken "Bu kırılmış," dedim çaresizce. "Yardım eder misin, yerler iyice ıslanmadan lavaboya çıkaralım bunu."

Kandemir elindeki maşayla bana bakıyordu. Beni duymadığını düşünerek cümlemi tekrarladım. Sonra Kandemir'in bakışlarının benim üzerimde olmadığını fark ettim. Zümrüt yeşili şişeden sızan kanlar zeminde süzülüyordu. Nargilenin su yerine kanla dolu olduğunu görünce çığlıkla yerimden sıçradım. Elimi ve ayaklarımı kullanarak gerisingeri uzaklaştıktan sonra ellerimi istemsizce elbisemin üzerine sürdüm. O an kanın yalnızca nargilenin şişesinden değil, elimdeki kesiklerden geldiğini gördüm.

O âna dek hatırladığım en son şey Kandemir'in beni tutması ve onun kolları arasında bayılmamdı. Gözlerim kapanırken ise elimde yakıcı bir sıcaklık hissetmiştim.

***

III. PERDE

Sahne 1

(*Şatonun terası. Sisli bir akşam vakti*)

(*Constantin ve Elena girerler.*)

CONSTANTIN

Şu yeni gelen adam hakkında ne düşünüyorsun, kardeşim?

Sence de yakışıklı birisi değil mi? Boyu posu yerinde;
Âşığıyla konuşurken dili de tatlıdır eminim.

ELENA
Ah Constantin! Sakın babam duymasın böyle konuş-
tuğunu
Sonra yine vaaz vermeye başlar "Erkek şöyle davranır,
şöyle konuşur" diye
Lakin katılmadan edemem sözlerine,
Ben de pek beğendim kendisini ilk görüşte

(*Teras'ın kapısı açılır ve Serhan girer.*)

ELENA
Ay, aman ödümü kopardınız!

SERHAN
Affedersiniz, hanımefendiciğim, inanın bu değildi niye-
tim.
Birazcık hava almaya çıkmıştım ama doğrusu sizi gör-
düğüme de çok sevindim.
Sizi de öyle, Efendi Constantin!

CONSTANTIN
Bir şeyin efendisi değilim henüz, olacağım da yok bu
gidişle
Ama yine de teşekkürler güzel sözleriniz için

SERHAN
Babanız Matei, ne de iyi kalpli bir insan
Bana zor zamanda açtı şatonuzun kapılarını
Şimdi de bir ortaklıktan bahsediyor iyi niyetiyle

CONSTANTIN
Ya, ne demezsiniz! Çok iyi kalplidir
Akşam yediğiniz Bavyera sosisine malzeme olmuş domuz kadar iyi kalplidir babamız.

(*Elena kahkahasını tutmaya çalışır.*)

SERHAN
(*Elena'ya dönerek.*)
Efendim, bir şey mi dediniz?

ELENA
Abim diyor ki siz de az iyi sayılmazsınız babama güvenerek
Ve ona sermayeyi sağlayacak parayı vererek,
Üstelik naziksiniz de.

SERHAN
O sizin nezaketiniz, sevgili Elena,
Eğer saygıdeğer Constantin'in izni olursa
Sizinle özel bir şey konuşabilir miyim?

CONSTANTIN
İzni verdim gitti.

(*Constantin çıkar.*)

ELENA
Nedir kardeşimi uzaklaştıracak kadar özel olan şey?

SERHAN
Leydim, sizi dün yamacın aşağısındaki ormanda yürürken gördüm ilk kez,
Peşinizden koştum ama yaşlı bir kadın engelledi takibimi
O andan beridir meşgul ettiniz kalbimi

ELENA
Ne? Babama bahsettiniz mi bundan?
Ne olur bahsetmeyin, gizli gizli çıkıyorum o ormana sekiz aydır
Zaten tek hobim de kaçamak yürüyüşler

SERHAN
Hayır, söylemedim kimseye. Şu an ilk kez size söylüyorum
Ağzımdan çıkan cümleleri anladınız mı?
Aşkımı ilan etmeye çalıştım size, beceremesem de...

ELENA
Büyük cesaret doğrusu, babamın çatısının altında kalkışmak bu işe
Bir duyarsa yakar sizi de, beni de

SERHAN
Farkındayım aldığım riskin, belki de çok erken davrandım bu konuyu açmakla
Lakin size itiraf etmesem bakışlarımla rahatsızlık verirdim her yemekteki varlığınıza
Beni böylesine hödük bilmenizi istemem

ELENA
İlahi, Serhan, güldürdünüz beni benzetmenizle
Niye hödük bileyim ki sizi

SERHAN
Bilemiyorum, Elena. O kadar âcizim size karşı işte!

ELENA
Doğrusu ben de pek boş sayılmam size karşı.

SERHAN
Gerçekten mi? Söyleyin,
Kulaklarımda yankılansın bu cümleler bir kez daha!

ELENA
Lakin çok erken bunları konuşmak için
Bir hafta sonra gece vakti yine konuşalım bu konuyu

SERHAN
Bir haftanın bir ömür gibi geçeceğinden eminim

Ama beklerim yine de
Ne de olsa umut verici bir konuşmaydı bu
Binlerce kez teşekkürler, yüzsüzce teşekkürler bir kez daha
Bir hafta sonra gece vakti burada olacağım
Gözlerinizin güzelliğini görünce solacak bir demet çiçekle.

ELENA
Şimdiden başladınız romantik konuşmalara.

SERHAN
Özür dilerim, hanımefendi, binlerce kez özürler size.

ELENA
(*Kendi kendine.*)
Tanrım! Şimdi düşüp bayılacağım bu adamın kibarlığı karşısında,
Bir hafta gözlemleyeceğim bu masalsı karakter gerçek mi diye
Eğer öyleyse "Kalbimi kazanan adam budur!" diye haykıracağım göklere
Sonra da kaderimin iplerini tutuşturacağım ellerine

SERHAN
İyi misiniz, Elena, başınız mı dönüyor yoksa?

ELENA
İyiyim evet, sorduğunuz için teşekkürler
İyisi mi gideyim ben.
Dediğim gibi, bir hafta sonra gece vakti
Görüşmek üzere!

(*Elena çıkar.*)

SERHAN
Görüşmek üzere, hayallerimin özü!

Şans mı, şanssızlık mı getirdi bu tesadüfleri bir araya?
Bir cadının lafına uyup geldim buraya
Katili bulacağım derken
Eros'un gönlüme ektiği tohumun çiçeği çıktı bahtıma!
Diğer yandan da iyi oldu şu tüccar numarasını oynamak
Çünkü açgözlü bir adama benziyor bu Matei
Bakalım bu oyunun ipleri nereye uzanacak?

(*Serhan çıkar.*)

***

Önce uzaklardan gelen bir ses duydum. Uzun süre gözlerimi açamadım, böylesi basit bir eyleme bile enerjim yoktu sanki. Elimden vücuduma yayılan sızının şiddeti artarken yavaş yavaş gözlerimi açtım.

Büyük bir gardırobun aynasından kendimi gördüm. Geniş bir yataktaydım, arkamdaki duvar siyah bir per-

deyle kaplıydı. Vücudumu hareket ettirmeden gözlerimi yukarıya çevirince odayı loş bir ışıkla aydınlatan avizeyi fark ettim. Sırtüstü pozisyona geçerken yatağın ucunda oturmakta olan Kandemir'i görünce korkuyla çığlık attım. Hemen elindeki defterin kapağını kapatıp ayağa kalktı.

"Lütfen sakin ol, her şey yolunda," dedi.

Birkaç saniye için düşüncelerim bir sel baskını gibi zihnimi ele geçirdi. Hafızam yerine gelmişti. Aceleyle yatakta doğruldum.

Kandemir "Eline dikkat et," diyene kadar elimin kesildiğini unutmuştum. Sağ elimdeki sargıyı görünce ne kadar süredir baygın kaldığımı anlamaya çalıştım.

"Komodine bir bardak su bıraktım, lütfen iç,"

"Hayır, istemiyorum," dedikten sonra yataktan çıkmaya yeltendim. Kandemir'in buna engel olacağını düşündüm ama hareketsiz kaldı. Odadan çıkmak için adım attığımdaysa başım dönmeye başladı. Yatağa tekrar yatmak istemediğim için gardırobun aynasına yaslandım. Kandemir yardım etmek için elini uzattığında bağırarak bunu engelledim.

"Benden uzak dur, uzak dur!" diyerek onu uyardım.

"Tamam ama lütfen sakin olmaya çalış," dedi ve odanın köşesine kadar uzaklaştı. Yüzüne baktığımda ilk kez endişelendiğini fark ettim. Ancak bu endişenin sebebinin iyi bir niyetten kaynaklanmayacağından emindim.

"Ya nasıl sakin olabilirim, sen... sen..."

"Evet, ben bir vampirim," dedi.

***

Gerçeği onun ağzından duyduğumda kendimi o âna yabancılaşmış hissettim. İnanamıyor gibiydim ama aynı zamanda korkuyordum da. Fısıltıyla onun cümlelerini tekrarladım. Başıyla onayladı.

"Evet ama lütfen beni dinle, sana zarar vermeyeceğim."

Sargılı elimi havaya kaldırdım. "Evet, hiç de zarar vermedin!" diyerek karşı çıktım.

"Aleyna, lütfen. Elini nargilenin camıyla kestin. Ben bir şey yapmadım, gerçekten."

Devrilen nargileyi kaldırdığımı hatırladım. Söylediği doğruydu, içi pis kokulu kanla dolu nargile şişesini zaptetmeye çalışırken elimi kesmiştim. Ayakta durmakta zorlanmaya başlayınca gardıroba yaslana yaslana komodinin üzerindeki suyu almaya yeltendim. Hâlâ o âna dek öğrendiğim şeylerle başa çıkabilecek güçte değildim. İki adım atana kadar Kandemir yatağın diğer ucundan uzanarak bardağı dudaklarıma uzattı.

Direnmeyi bırakarak suyu içtim. Suyu yudumlayana kadar boğazımın kuruduğunu fark edememiştim. Kandemir'in beni sakinleştirmeye çalışan sözlerini duymazdan gelmeme rağmen, koluna yaslanarak onunla birlikte salona geçtim. Berjere oturduktan sonra gözlerim nargileyi ve zemindeki kan birikintilerini aradı ama hiçbirinden iz yoktu.

"Sen uyurken ortalığı temizledim," dedi bir kez

daha, düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Elindeki kesik sandığından daha derindi. Üstelik geldiğinden bu yana hiçbir şey yemedin, muhtemelen de o yüzden bayıldın."

"Şu an bir kâbustayım," dedim. "Bugün yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanasım gelmiyor."

"O zaman kulübe hoş geldin," dedi, neredeyse gülümseyen bir tavırla. "Ben de yüzyıllardır bir kâbusta olduğumu hissediyorum."

Elindeki defteri bana uzattıktan sonra mutfak tezgâhına geçti. Hazırda duran bir tepsiyi getirerek önümdeki sehpaya koydu. "Lütfen ye," dedi. "Senin için dışarıdan alıp geldim."

Tepsinin üzerindeki tabaktaki peynirli pideyi görünce, o anki ruh hâlime rağmen neredeyse kahkaha atacaktım.

"Aklıma başka bir şey gelmedi," diye açıkladı. "Et yemeyeceğini düşündüm."

Bu cümle, bir kez daha içinde bulunduğum durumun ciddiyetini hatırlatmıştı. "Buradan gitmek istiyorum," dedim.

"İsteğini yerine getireceğim, Aleyna," diye karşılık verdi. "Yalnızca, lütfen yemeğini ye ve bu sırada benim bazı şeyleri açığa kavuşturmama izin ver."

"Bana zarar verecek misin?"

Sorduğum soruyu çok aptalca bulmuş, yine de dile getirmiştim. Gerçekten de en büyük endişem o evden sağ salim çıkamamaktı.

"Sana zarar vermeyeceğim, hiçbir zaman böyle bir

niyetim olmadı. Elini kesmen talihsiz bir kazaydı. Sırrımı böyle öğrenmeni istemezdim."

Kandemir konuşmasına ara verip eliyle önümdeki pideyi işaret etti. Ben yemeğe başlamadan konuşmasına devam etmeyecek gibiydi. Doğrusu benim de daha fazla direnmeye niyetim yoktu. Yorgundum ve fazlasıyla acıkmıştım. Bir parça pideyi alıp yemeye başladım. O da rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanarak konuşmaya devam etti.

"Doğrusu, sırrımı öğrenmeni istiyordum. Seni buraya çağırmamın sebebi de buydu. Ancak böyle olmasını istemezdim, özür dilerim."

Bir yanıt bekler gibiydi ama sessizce yemeğimi yemeye devam ettim.

"Babanın hayatının benimkiyle bir noktada kesişmiş olması benim için de bir sürpriz, inan bana."

"Fikret Amca'yı sen mi öldürdün?"

"Evet."

İfadesindeki soğukkanlı hava beni ürkütmüştü. Buna rağmen korktuğumu belli etmemek için yanıtları aramaya devam ettim. "Kanını mı içtin?" diye sordum.

Bir süre konuşmadı. Yemeğimi bırakıp ayağa kalktım. Bunu gören Kandemir de ayaklanarak "Aleyna, gitmekte özgürsün," dedi. "İstersen şu an seni Samsun'a dönmen için Otogar'a götürebilir veya geceyi geçirmen için bir otele bırakabilirim. Lütfen sana zarar vereceğimi düşünme. Ben yalnızca konuşmak istemiştim."

Şu an düşündüğümde, o gün beni kapıdan çıkıp gitmek yerine kalmaya ikna eden hissiyatın ne olduğunu

hâlâ kestiremiyorum. Ama tek yaptığım, kucağımdan düşen defteri elime alıp berjere oturmak oldu.

"Tamam, dinliyorum. Anlat öyleyse."

Oturmama şaşırmış gibiydi. Birkaç saniye ayakta kalıp öylece bana baktı. Yüzündeki afallamış bir ifade oturduğunda da varlığını koruyordu. Ayak ucumda duran çantamdan bir sigara çıkarıp yaktım. Çakmağın sesi onu kendine getirdi. Yüzüne onu ilk gördüğüm anki sakinlik yerleşince konuşmasına devam etti.

"Ben Şeytan'ın kanını içenlerdenim," dedi. "Ben bir vampirim. Vampir olmayı, asırlar önce bana sunulan bir seçimle kabul ettim. Bu benim için gerçekten de bir seçimdi."

"Nasıl?"

Kandemir ağzını açmak üzereyken kapı çaldı. Oturduğum yerde irkilerek ne yapacağımı bilmez bir hâlde ev sahibime bakakaldım. Kaşları çatılmıştı ama kısa sürede kapıyı açmak için yerinden kalktı. O sırada zihnimden karmaşık düşünceler geçti. Önce kapıyı çalan kişinin yanlış adrese gelen bir ziyaretçi olabileceğini öngördüm. Vampirin ayaklarına kadar gelen talihsiz bir kurban olduğunu düşünerek üzüldüm. Kapı açılırken, Kandemir'in arkadaşlarından birisinin gelmiş olabileceğini düşününce ise korkuya kapıldım. Bu düşünceyi geç fark ettiğim için kendime kızmıştım. Korku beni ele geçirirken oturduğum yere çivilenmiş gibiydim. Kandemir kapıyı açarken yaptığım gibi kapıdan genç ve güzel bir kadın içeriye girdiğinde de oturduğum yerden olan biteni izlemekle yetindim.

Benim gibi sarışın, kısa boylu bir kızdı. Saçları benimkinin aksine kısaydı. Kaşlarına kadar uzanan kakülleri, iri gözlerinin güzelliğini öne çıkarıyordu. Sevimli bir suratı vardı. Gülümseyerek içeriye girerken beni fark edince holün eşiğinde durdu. Kız içeriye hızlı ve enerjik bir şekilde girince onun arkasında kalan Kandemir'in yüzü asılmıştı.

Kız beni görünce duraksadı ama sevimli ifadesinden bir şey kaybetmeden bana gülümsedi. "Merhaba, hoş geldin," dedi.

"Merhaba, teşekkür ederim," diyerek karşılık verdim.

"Sana yarın uğrayacağımı söylemiştim, Esra."

Kandemir soğuk bir ses tonuyla konuşmuştu. Kız karşılık verirken bakışlarını benden ayırmadı. "Özür dilerim," dedi. "Misafirin olduğunu bilmiyordum. Ayak seslerini duyunca siparişimi almak için daha fazla beklemek istemedim."

"Aleyna, Samsun'dan geldi. Kendisi misafirim değil. O bir dost."

Kandemir'in açıklamasından, misafir kelimesiyle vampir olmayanların kastedildiğini anlamıştım.

Kız bunu duyunca salona yaklaştı. "Demek bir dost," dedi gülümseyerek.

İstemsizce dizlerimi kendime çekerek tedirginlikle bekledim.

Kandemir, buzdolabının kapağını açarak içinden siyah bir poşet çıkardı. Poşeti tezgâha koyduktan sonra

içinden bir et parçası çıkararak başka bir poşete aktardı ve kıza uzattı.

"Al, siparişin burada. Lütfen Aleyna'yı daha fazla tedirgin etmeden dairene git."

Bakışlarını benden ayırmayan kız, sivri köpek dişlerini göstererek güldü. Kandemir kızın arkasında olduğu için muhtemelen onun bana dişlerini gösterdiğini görememişti. "Mmm, evet, kokusunu alabiliyorum," dedikten sonra arkasını dönerek Kandemir'in elindeki poşeti kaptı.

Kız bana arkasını döndüğünde Kandemir'in ona olan bakışlarının son derece ciddi ve tehditkâr olduğunu gördüm. "Tekrar özür dilerim, canım," dedikten sonra Kandemir'le birlikte salondan çıktılar. Daire kapısı kapanırken kızın fısıltıyla bir şeyler söylediğini işittim ancak cümlelerini seçememiştim. Tek duyduğum şey Kandemir'in sert bir şekilde "Esra, yeter!" yanıtı ve şiddetle kapanan daire kapısı oldu.

Salonda tek kalınca hareketsiz kaldığım berjerden sıçradım. Kaçmaya niyetim yoktu ama az önce şahit olduğum şeyler beni fazlasıyla rahatsız etmişti. Tezgâha doğru ilerleyerek siyah poşetin içine bakmak istedim. Bunun, Kandemir'le Sent Antuan Kilisesi'nin avlusunda karşılaştığımızda yanında taşıdığı çantanın içindeki poşet olduğunu fark ettim. Çünkü poşetin üzerinde sadece sayıların olduğu kırmızı bir etiket vardı, bu etiket onunla birlikte eve yürürken gözüme çarpmıştı. Poşetin içine baktığımda ise midemde ani bir bulantı hissettim. Kandemir poşeti önümden aldıktan sonra bana baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Esra'nın gelmemesi için yarın ona uğrayacağımı söylemiştim, buna rağmen rahatsız etmeyi başardı."

"Kız arkadaşın mı?"

Gülümsedi. Bu tepkiyi beklememiştim.

"Hayır, kız arkadaşım değil. O benim alt komşum."

"Vampir bir komşu," diye ekledim. Artık bu konuda rahat konuşabildiğim için kendime şaşırmıştım.

Kandemir bu kez gülümsemedi. Poşetin içindeki iğrenç görünümlü et parçasını eline aldı. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama benim de beslenmem gerekiyor. Dilersen sen beklerken yemeğimi diğer odada yiyebilirim." Son cümleyi kurmasında yüzümdeki iğrenme ifadesinin etkili olduğundan emindim. Kendimi toparlamaya çalıştım, birkaç adım uzaklaştım.

"Yiyebilirsin, burası senin evin," dedim. Bu yanıt onu memnun etti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sana kahve yapmamı ister misin? Uzun bir gece olacak."

Kahveye ihtiyacım olmadığını ama sigaraya devam etmek istediğimi söyledim. İkimiz de yerlerimize oturduktan sonra gözümün önündeki manzaradan uzaklaşmak istedim. Diğer odaya gitmesine gerek olmadığını söylediğim için pişmanlık duymuştum.

"Oyunu okumaya devam etmemi ister misin?"

"Çok isterim," diye yanıtladı. Yüzündeki tebessümden bunun beklenmedik bir teklif olduğunun farkındaydım. Ama defteri okumayı Kandemir için değil, kendim için istemiştim. O an aklıma gelen ilk fikir buy-

du. İğrenç görüntüyü izlemek zorunda kalmamak için tek kurtuluşumun tiyatro oyununu okumak olduğunu düşünmüştüm.

Sigaramı küllüğe bıraktıktan sonra defteri elime aldım.

"Dördüncü perdede kaldık," dedi, "Sen uyurken üçüncü perdeyi okumuştum."

Başımı kaldırmadan ilgili kısmı bulmak için sayfaları çevirdim. Vampir, kan havuzuna dönen beyaz porselenin içinde küp küp doğranmış çiğ et parçalarını yerken okumaya başladım.

***

IV. PERDE

Sahne 1

(Matei'nin çalışma odası.)

(Matei ve yardımcıları girer. Matei meşe ağacından yapılma masasının koltuğuna kurulur. Yardımcıları masanın başında beklemektedir.)

MATEI
Söyleyin bana doğru mu hissettiklerim?
Bu yeni gelen adam çok çabuk uyum sağladı ailemize.
Diyorum ki, sanki sirklerde gösterilen şu ilginç kertenkele gibi
Hangi renkten konuşsak uyum sağlıyor bize.

PETER
Hisleriniz ve gözlemlerini sizi yanıltmıyor, sevgili efendimiz
Müslüman bir baharatçınınki kadar doğrudur sözleriniz
Sirklerdeki kertenkeleyi pek bilmem ama
Serhan Bey bir haftalık sürede şatonun kırk yıllık sakiniymiş gibi davranıyor

GRIGORE
Yine de dikkatli olmalı sevgili kardeşim,
Onu ara sıra Constantin'le dertleşirken gördüm.
Sıklıkla da Elena'yı hayranlıkla süzerken yakalıyorum
Onlar senin çocukların, benimse yeğenlerim
Yani derim ki bu konuya ayrıca dikkat edelim.

MATEI
Hadi ya! Demek öyle! Bak sen bizim ortak adayına
Yine de dert edilecek bir konu değil bu
Çocukların şatodan çıktıkları yok, hizmetçiler de hep peşlerinde
Şu ortaklığı resmiyete dökelim de, alırız öcümüzü daha önce aldığımız üzere

GRIGORE
Peki, kardeşim, sen ki sırf savaşa gitmemek için
Binlerce altını gözden çıkaran kişisin

Vardır bir bildiğin, ben yalnızca senin abin olarak uyarayım istedim.

MATEI
Abimsin ancak aynı zamanda danışmanımsın da
Tıpkı Peter ve Andre gibi,
Şimdi söyleyin bana, neymiş bu adamın kökeni?
Söylediği gibi var mıymış dönümlerce toprağı ve altından semerleri?

PETER
Soyunun kökenine pek ulaşamadık, azizim, ama
Varmış dönümlerce toprağı da altından semerleri de
Konstantiniyye'deki kuşlarımız söyledi,
Çok bilinmezmiş adı ama babasından kalan mirası
Topraklarımızı iki kez satın almaya yetermiş

MATEI
İki kez mi?

PETER
Evet, efendim.

MATEI
Peki kimmiş bu bahtı açık gencin talihsiz babası?

PETER
O bilgiye henüz erişemedik, efendim. Doğrusu öyle bir bilgi olsa erişirdik.

Biliyorsunuz, Konstantiniyye'deki kuşlara verdiğimiz rüşvetle neler yapılır
Ama işin özü, önemsiz biriymiş anlaşılan
Tıpkı kendi gibi önemsiz lakin Arap topraklarındaki zenginler gibiymiş varlık konusunda.

MATEI
Önemli olan da bu zaten
Kârûn kadar zengin olmak
Biz bu cenneti böyle yarattık, değil mi?
Öyleyse plana sadık kalalım her zamanki gibi
Şu adamın ağzına göre laf yapıp imzaları alalım
Sonra da ipini çekeriz, daha önce yaptığımız gibi
Herkes hemfikir mi bu plana peki?
Ağız birliği yapacaksınız değil mi?

GRIGORE
Tabii ki.

PETER ve ANDRE
Tabii ki, efendimiz, bu zaten bizim görevimiz.

MATEI
Öyleyse anlaştık! Haydi o hâlde ava çıkalım,
Bu gizli planı kutlamak üzere!
Yanımıza Serhan Bey'i de alalım
Habersizce yanımızda dolansın
Av olduğunu bilmeden etrafına biraz avcılık taslasın!

(Hep birlikte gülerek çıkarlar.)

Sahne 2

(Misafir salonu.)

(Matei, abisi, yardımcıları ve Serhan girerler. Onları takip eden hizmetçiler güçlükle yüklendikleri iki yaban domuzu, on keklik ve beş tavşanı taşımaktadır.)

GRIGORE

Sevgili Serhan, doğrusu böylesine bir av performansı
beklemiyordum sizden,
O yüzden affınıza sığınıyorum, meğer siz olmasanız aç
kalırmışız hepten!

SERHAN

Övgüleriniz için teşekkürler, saygıdeğer Grigore,
Kekliğin dördünü siz vurdunuz, bu yüzden
Hakkınızı vermek lazım sizin de!

MATEI

Bir domuz, beş tavşan, altı kekliğin yanında lafı edilmez
diğerlerinin,
Domuzların birini de ben devirdim,
Lakin yaraladığınız ayıyı da gözümden kaçırmadım
On kere tebrikler size, bu avdan alnınızın açıyla çıktınız!

ANDRE
Sahi, çok av deneyiminiz var mıdır, Serhan Bey?
Bu mudur sizi avda iyi yapan?

SERHAN
Yoktur, efendim. Bu benim ilk avımdı.

PETER
Ne? Peki öyleyse nasıl oldu bu?
Lafını ettikleri acemi şansı mıydı gördüğümüz?

SERHAN
Açıklayayım, efendim,
(*Seyirciye dönerek.*)
Transilvanya'nın dağlarında yürüdüm, en çetin geçitlerden geçtim;
Nil Nehri'nin kıyısında gezindim, çöl fırtınalarında develer sürdüm;
Akdeniz'in sularına açıldım, Poseidon'un Yokuşu'ndan çıktım;
Geçtim Norveç'in fiyortlarından da eski tanrıların sofralarına oturdum;
İşte böylelikle başarılı oldu bu av da bence;
Yaşanmışlık yardım etti, şans da pekâlâ biraz dokunmuş olmalı kollarıma.

MATEI
Artık her neyse oldu, sayenizde kilerimiz etle doldu
Ah Constantin, Elena gelin de oturun sofraya;
Kulak verin Serhan Bey'in kahramanlıklarına!

CONSTANTIN
Duyduk, sevgili babacığım, kulak misafiri olduk sohbetinize
Bu yüzden tebrikler Serhan Bey'e, öldürdüğü için bu kadar hayvanı.

MATEI
Öldürmek değil, evladım, kaç kere söyleyeceğim sana!
Avcılık sporu bu, ava çıktık. Bir gün gelirsen anlarsın sen de!

CONSTANTIN
Peki, babacığım. Tebrikler öyleyse avınız için.

ELENA
Tebrikler!

SERHAN
Çok teşekkür ederim, Constantin. Size de çok teşekkürler, leydim.

MATEI
Acıktırdı bu kibarlık beni, hizmetçiler getirin yemekleri!

Bir de eski fıçıdan bir şarap açın, onurlandıralım misafirimizi
Kutlayalım av zaferimizi!

(*Hizmetçiler şarapları doldurur ve masadakiler kadeh tokuşturup içerler.*)

MATEI
Evet, azizim, bir hafta geçirdiniz bu âciz şatoda bizimle
Söyleyin, hoşnut kaldınız mı? Memnuniyetini sunar mısınız Benjamin Ailesi'ne?
Eğer aksini söylerseniz şu hizmetçileri korkunç bir son bekliyor bilesiniz.

(*Hizmetçiler korkuyla çığlık atar ve endişeyle Serhan'a bakarlar.*)

SERHAN
Hem de çok memnun kaldım, sevgili Matei,
Memnuniyetimi de kazandınız, sevgimi de!

MATEI
Peki ya güveninizi?

SERHAN
Güvenimi de kazandınız elbette.

MATEI
Öyleyse bu ortaklık meselesine de kafa yordunuz mu?
Ne diyorsunuz, kuralım mı bir iş birlikte?

SERHAN
Dürüst olmak gerekirse, Konstantiniyye'deki muhasebecime
Bir haber gönderdim sizden gizlice,
Göndersin biraz sermaye de sizinle bir işin ucundan tutalım diye.

MATEI
Ah! Grigore, Peter, Andre!
Duyuyor musunuz Serhan Bey'in söylediklerini?

GRIGORE, PETER, ANDRE
Duyuyoruz, efendimiz!

MATEI
Peki, görüyor musunuz ağzından dökülen balları?

PETER ve ANDRE
Görüyoruz, efendimiz!

MATEI
Grigore, senin sesin çıkmıyor, kuzum!
Sen görmüyor musun yoksa?

GRIGORE
Görüyorum, sevgili kardeşim.

MATEI
Constantin ve Elena da şahittir bu konuşmaya öyleyse,
Bu gece bir ortaklığın başlangıcıdır Serhan Bey'le
Öyle bir Bey ki neşe getirdi hanemize!

SERHAN
O neşenin kaynağı şahsınızdır, saygıdeğer Matei.

(Matei'yle yardımcıları çıkar. Serhan, Elena'yla göz göze geldikten sonra ikisi de ayrı yönlerde çıkarlar. Constantin, masada oturup içmeye devam eder.)

***

Okumayı bırakıp başımı kaldırdığımda, Kandemir'in çatalıyla kan havuzunun içindeki son parçayı ağzına götürdüğünü gördüm. Ortamın sessizliğinden, etin dişlerinin arasında ezildiğini duyabiliyordum. Çatalını tabağın üzerinde bıraktıktan sonra bana baktı. Dudaklarını yaladığında, bu eylemi istemsizce yaptığından emindim.

"İyi misin?" diye sordu. Midem bulandığı için yüzümün rengi değişmiş olmalıydı. "İyiyim," diye geçirtirdim. Yanıtımdan ikna olmamış gibiydi ama konuyu uzatmadan yerinden kalkarak tabağı mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

"Yediğin şey bir organ, değil mi?" diye sordum. Merakıma yenik düşmüştüm.

"Dalak."

Midemden gelen bir öğürme refleksini son anda bastırmıştım. Daha da ileri giderek "Hayvan dalağı, değil mi?" diye sordum. Bu soruyu sorduğumda sehpanın üzerindeki *Dracula* kitabını eline alıp koltuğa oturmuştu. Sivri dişlerini belirgin kılan bir kahkaha attı. Bembeyaz dişlerinin diplerinde iğrenç organdan süzülen kanları görebiliyordum.

"Hayvanların etini ve kanını tüketmiyorum," diye yanıtladı.

Bu cümleyi duyunca, oraya gittiğim andan itibaren ilk kez gerçek anlamıyla korktuğumu hissettim. Sanki o âna dek konuştuklarımız, hayal gücümüzün dışavurumu, teatral bir rol yapmadan ibaretti. Korkumu yüzümden okumuş olmalıydı çünkü duruşunu düzelterek o âna dek kendisinde gördüğüm en masum ifadeye bürünerek gözlerimin içine baktı.

"Aleyna, lütfen benden korkma," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim. Sırrımın seninle güvende olacağından emin olmak istiyorum. Ben sana güveniyorum, sen de bana güvenir misin?"

"Bir referans mektubundan buraya nasıl geldi işler, şaşırıyorum doğrusu," dedim.

"Defteri unutuyorsun," diye karşılık verdi.

"Evet, defter. Allah'ın belası defter babama geçmeseydi benden uzak olacaktı."

Bakışları yere düştü, alınmış gibiydi ama alındığı şeyin ne olduğunu kestirememiştim. "Bu defteri ne zaman yazdın?" diye sordum.

"Yüzyıllar önce," diye yanıtladı arkasına yaslanırken.

"Yüzyıllar önce olduğundan eminim," dedim. "Geldiğinden beri elindeki kitabı gösterip onunla ilgili konuşuyorsun. *Dracula*'yı da mı sen yazdın yoksa?"

Son söylediğime en azından tebessüm edeceğini düşünmüştüm ama ciddi ifadesini bozmadan gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Hayır, onu Bram Stoker yazdı," dedi. "Kitabı vampir olduğumu anlatmadan önce seni vampir düşüncesine hazırlamak için kullanmaya çalıştım."

"Saçma bir çabaymış aslında," diye ekledi.

"Bence değildi."

Sessizliği uzaktan gelen bir piyano sesi bozdu. Melodisini bugün bile hatırladığım, daha önce hiçbir yerde duymadığım melankolik bir besteydi bu.

"Esra," diye açıkladı. "Her gece piyano çalar."

"Müzisyen mi?" diye sordum.

"Müzisyen, heykeltıraş, ressam, sanat tarihçisi..."

"Buradaki resimleri de mi o çiziyor? Daha önce hiç bana resim yaptığını söylememiştin."

"Onlar bana ait," dedi. "Uzun bir ömre sahip olunca, birçok meslek, pek çok sanat, bir o kadar da kimlik sahibi oluyorsun."

"Böyle düşünmemiştim."

"Vampirler çizgi romanlarda, öykülerde ya da filmlerde tasvir edildiği gibi şehveti ve tutkuyu yaşayan varlıklar değillerdir. Bugüne dek uydurulan bütün

söylencelerde vampirler böyle anlatılır. Oysa vampirler ölüdür. Onları özel kılan şey, yüzyıllarca kitap okuyarak, birçok sanatın inceliğini öğrenerek bu konuda bilgelik sahibi olmalarıdır. Böylece vampirler, yaşayan insanların çoğunda bulunan öfke ve sabırsızlık gibi sorunları da yaşamazlar. Onlar deneyimlilerdir. Vampirler tutkulu değil ama romantiktir."

"Romantik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Seninle öğle saatinde, dışarıda buluştuk. Güneş tenimi yakıp beni yok etmedi, değil mi?" diye sordu.

"Evet, *Dracula*'da öyle anlatılmıyordu halbuki."

"Emin ol vampirler, kalbine kazık geçirilince de yok olmuyorlar. En azından bu yöntemle yok olmadıklarını gördüm," dedi.

"Yüzlerce yıl yaşadığına göre ölümsüzsün o zaman."

Gözkapakları kısıldı, bakışları tekrar boş tuvalde ama sanki onun da ötesinde gibiydi. İç çekerek "Ölümsüzlük!" dedi.

"Ölümsüzlük, sahildeki kum tanelerini saymak kadar sonsuz bir şey gibi görünüyor, değil mi? Oysa ben o kumları saymaya başlamaktan bile çekinmiyorum. Hatta bir dönem buna vakit harcadığım olmuştu.

"Ben Osmanlı'nın çöküşünü de, cumhuriyetin kuruluşunu da gördüm, Aleyna. Yüzlerce yılı geride bıraktığımda ölümsüzlüğün zamanla ilgili bir sözcük olmadığını kavrıyorum. Bir ağaç öldüğünde, onun gövdesine

temas eden anılar da ölür. Peki ya insan öldüğünde? İnsan da ağaçtan farksızdır. Ruh insanın narin bedenini terk ettiğinde anılar, tutkular ve öğrenilmiş her tür şey hiç olur."

"Bir vampir öldüğünde ne olur?" diye sordum. Bu soruyu sorarken bir kez daha kendime şaşırmıştım. Nedenini bilmiyorum ama o an içinde bulunduğumuz durumu normal görmeye başlamıştım. O anlattıkça araya girmekten, merak ettiğim şeyleri sormaktan çekinmiyordum.

"İşte bunun cevabını henüz ben de bilmiyorum," dedi. Biraz duraksadıktan sonra gözlerime baktı, "Ama bildiğim bir gerçek var."

"Nedir?"

"Bir vampir var olduğunda onun payına düşen tek şey hüzün ve pişmanlık."

Kandemir'le tanıştığım andan itibaren ilk kez ona acıdığımı hissettim. Her ne kadar mantığımın kabul etmekte zorlandığı bir durumla karşılaşsam da bu cümleyi kuran birisinin samimiyetine inanmıştım. Bana bakarken hislerimi ve düşüncelerimi anlamış gibiydi, yüzü daha da üzgün bir hâl aldı. Sonra birden zoraki bir gülümsemeyle ayağa kalkarak hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Müsaadenle lavaboyu kullanmam gerekiyor," dedi. "Sonrasında bana biraz daha metni okur musun?"

"Tuvalet ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdi. "İçtiklerimin buharlaştığını mı düşünüyordun yoksa?"

Yanıtı beni güldürmüştü.

"Lütfen okumaya başla, ben hemen geleceğim."

Defterin kapağını açarken kendimi daha sakin hissetmeye başladım. O an böyle hissediyor olmama şaşırıyor, bir yandan da böyle olduğu için memnuniyet duyuyordum. Bulunduğum ortamda kendimi tam olarak güvende hissetmiyordum ama yine de tarifsiz bir rahatlık içindeydim. Boş vermişlik, kabullenmişlik, kararsızlık... Bunun hangi duygunun tezahürü veya sonucu olduğunu bilmiyordum.

Beni bölük pörçük düşünce kuyusundan çıkaran şey sifon sesi oldu. Kandemir salona girerken "Henüz başlamadın," dedi.

"Gelmedi bekledim," diye yanıtladım.

Tebessüm ederek koltuğa geçti. Ben de pamuk ipliğine bağlı sakinliğimin daha da güçlenmesini umarak okumaya başladım.

***

V. PERDE

Sahne 1

(Şatonun terası. Bol yıldızlı bir gece.)

(Elena girer, dalgın adımlarla terasta yürürken arkasından Serhan girer.)

SERHAN
İyi akşamlar, leydim.

ELENA
Size de iyi akşamlar, beyefendi.

SERHAN
Geceyi kıskandırıyor güzelliğiniz,
O yüzden bu kadar parlak yıldızlar.
Size olan kızgınlıklarını ruhlarında kalan
Son ışığı kullanarak gösteriyorlar.
İşte o kadar güzelsiniz bu gece!

ELENA
Sizin de dilinizden dökülen sözcükleri duysa şairler
Kahrolur, ilk onlar dile getirmedikleri için
Yok ederler ateşte, mürekkebe buladıkları her sayfayı
İşte öyle romantik ve etkileyicisiniz bu gece!

SERHAN
Ben gerçekleri söylerken siz yalnızca iltifat ediyorsunuz,
Ama yanlış anlamayın sözlerimi, kibarlığınızı övüyorum âciz bir hâlde.

ELENA
Yanlış anlamadım, ağzınızdan yanlış bir söz çıkmıyor ki!

SERHAN

İzninizle birbirimize kaş göz yaparak buraya gelme sebebimizi konuşalım, leydim,
Hatırladınız mı bir hafta öncesini?
Size aşkımı ilan etmiştim, heyecanlı kalbimin sırrını fısıldamıştım,
Siz de bunun karşılığında umut tohumu ekmiştiniz o çorak toprağa?
"Ama," demiştiniz, "bir hafta sonra belli olacak o tohumun tutup tutmayacağı."

ELENA

Hatırladım tabii, unutmak kolay mı?
Yedi gece yedi yıl gibi geçti bu yüzden
Lakin söze nasıl başlasam, nasıl getirsem sonunu bilmem ki!
Sanki zavallı zihnim ihanet ediyor şu an bana.

SERHAN

Endişeniz nedir, leydim?

ELENA

Duygularınıza çabuk karşılık verdim diye ucuz görmeyin beni,
Tek endişem budur şu durgun yaz gecesinde
Sizi gördüğüm andan beri dizginlemeye çalıştım kendimi

Ancak ne âciz vücuduma söz geçirebildim ne de masum hislerime
Yine de söylüyorum işte, seviyorum sizi ben de!

SERHAN
Aman Allah'ım! Müzler sardı dört bir yanımı!
Sanki Cennet'in bütün güzelliklerini büyülü bir potada öğüttüler de
Üzerime boşaltıyorlar o büyülü tozu!
Ne kadar da güzel konuştunuz, sevgili Elena,
Seviyorum sizi, hem de binlerce kez!
(*Öpüşürler. Bu sırada kapının gerisinde gizlenmekte Grigore olan biteni görür ve hemen oradan uzaklaşır.*)

ELENA
(*Kendi kendine.*)
Meğer dünyanın en güzel şeyiymiş âşık olduğun adam tarafından öpülmek!
Ne büyülü hismiş bu sevmek ve sevilmek!

(*Serhan'a dönerek.*)
Yine de bahsetmeliyim korkularımdan,
Bu güzel büyü bozulacaksa hiç başlamasın en baştan
Çünkü acıların en acısıdır, bir insana en mutlu olacağı şeyi verip
Sonra da geri almak onu...

SERHAN
Sevgilim, neden bozulsun ki bu büyü?
Neden geri alsınlar bu mutluluğu?

ELENA
Sana o kadar âşığım ki şu an,
Bu aşk büyük bir korku yarattı içimde,
Marazlı bir kaybetme.korkusu!
Demek böyle hissedermiş âşıklar,
Şimdi anlam kazandı kuzenim Emily'nin mektupları.

SERHAN
Ah! Güzel ruhu duygular selinde boğulmuş sevgili hanımefendi!
Sizi öyle iyi anlıyorum ki, keşke kalbimin dili olsa da,
Mırıldansa gönlünüzdeki benzer melodiyi!

ELENA
(*Seyirciye dönerek.*)
Kutsal bir şarabın tadına bakmış bir Tanrı ve Tanrıça gibiyiz biz
Yalnızca âşıklar bilir o acı-tatlı hissi.

SERHAN
Sizi temin ederim ki bu korku, içimizde çoğalan aşkın yan etkisidir zihnimize
O yüzden gelin güzel şeyler düşünelim;
Mutluluğu taze tutalım kalplerimizde.

ELENA
Belki de öyledir sevgilim,
Ah, size "Sevgilim" dedim!

SERHAN
Sevgiliniz değil miyim?

ELENA
Evet, öylesiniz lakin ağzımdan ilk kez çıktı bu sözcük,
Dilim irkildi dudaklarımdan kaçıverince, kalbim de öyle
Ancak kötü anlamda bir irkilme değil bu,
Tam tersine, sıcak bir his yayıldı içime.

SERHAN
Ne mutlu bu sözleri duymak sizden,
Sevgilimden, bana sevgisi olan bir melekten!
Öyle bir melek ki binlerce kez feda olsun canım ona
Ve bir kez daha "Seni seviyorum!" cümlesini haykırıyorum sana!

ELENA
Aman sevgilim, ne güzel konuşuyorsun ama öyle "Canım feda olsun" deme bir daha,
Yalnızca yaşamı konuşalım, ölüm konusunun yanına bile uğramayalım.

SERHAN
Peki, sevgilim, sen nasıl istersen.

ELENA
Sarılmak istiyorum sana bir kez daha,
Öpmeni istiyorum beni doyasıya
Ama daha güzel olurdu, aklımı kurcalayan bir konu olmasa...

SERHAN
Neymiş o konu, benim geceyi kıskandıran güzelliğim?

ELENA
Babam çok hiddetlenir bu aşkı duyarsa,
Belki kötü bile davranır size,
Eğer ters bir anında bu haberi alırsa.

SERHAN
Bana sorarsan Matei benimle olan ortaklığını bozmak istemez.
Lakin istersen işler yoluna girene kadar kimseye ses etmeyiz.
Zaten ortaklık işi hallolunca Konstantiniyye'ye döneceğim
Eğer senin de gönlün olursa, orada aşk yuvamızı kurarız.

ELENA
Ah! O kadar isterim ki!
Bundan başka hiçbir şey memnun etmez beni.
Yeter ki bu şatodan çıkar beni ve kardeşimi.

SERHAN
Constantin de ister mi bizimle gelmeyi?

ELENA
İster tabii, hem de nasıl ister!
Zaten senin benden hoşlandığını senden önce söyleyen de abimdi.
İstersen konuş onunla bu gece, anlat her şeyi,
Kardeşim bu şatodaki tek sırdaşımdır.

SERHAN
O hâlde vakit kaybetmeden bir plan yapmalı,
Kimseye de bir şey belli etmemeli,
Ben gidip Constantin'i bulup müjdeyi vereyim,
Biraz da fikir danışayım.

ELENA
Çok sevinecek, çok!
Ama ne kadar sevinse de
Benim sevincime ulaşamaz sevinci!

SERHAN
Ah sevgilim, o kadar zor ki bu kutsal elleri bırakıp gitmek,

Ama kapılmamalı her âşığın kapıldığı büyüye
Yoksa başımız belaya girer Matei ile
O yüzden elveda, sevgilim, al bu öpücüğü!
Yatağına kadar götür ve yastığına bırak,
Bırak ki benim yapamadığımı o yapsın;
Sen uykunun hamağında dinlenirken
O da güzel yüzünün seyrine dalsın.

ELENA
Sen de al bu öpücüğü
İçimde patlayan milyonlarca aşk baloncuğu gibi
Gıdıklasın yanaklarını ve hatırlatsın sana her saniye
Sana âşık olan Elena'nın varlığını

SERHAN
İyi geceler, prensesim, binlerce sevgiler sana!

ELENA
İyi geceler, prensim, binlerce sevgiler sana
Ve binlerce öpücükler!

(*Çıkarlar.*)

Sahne 2

(*Terasın başka bir bölümü. Üzeri şarap şişeleri ve kitaplarla dolu bir masa.*)

(*Constantin ile Serhan girerler.*)

CONSTANTIN
Demek sonunda gerçekleşti, iki âşık ve bir zavallının dileği
Çok mutluyum sizin için. Tanrı ayırmasın sizi!

SERHAN
Birçok kez teşekkürler, Constantin,
Güzel dileklerin ve desteğin için.
Lakin gözümden kaçmıyor, çok karamsarsın
Ne zaman seninle sohbet etmeye başlasak bu masada,
Hep bir açıklık bulup döküyorsun keder çanağında ne varsa.

CONSTANTIN
Sakın bunu kişisel algılama, saygıdeğer Serhan,
Bu gudubet maskeyi herkese gösteriyorum ben.
Çünkü babam Matei öyle yasaklar koydu ki yaşamıma
O maske yasaklardan damlayan zamk ile yapıştı kaldı suratıma

SERHAN
Babanın Elena'ya yasaklar koymasını anlıyorum da,
Neden senin de şatodan çıkmaya iznin yok?
Matei neden böyle davranıyor ki?

CONSTANTIN
Bilmek istiyor musun gerçekten?

Çünkü bana sorarsan, gerçeği öğrendiğinde uzaklaşırsın benden.
Hadi beni boş ver de,
Bir korkum da aynı uzaklaşma hissini Elena'ya karşı hissetmen olur
Sırf kan bağımız var diye.

SERHAN
Neden uzaklaşayım senden?
Bilhassa aşkıma karşılık bulduğum kardeşinden?

CONSTANTIN
Peki. Uzun zaman oldu bu sırrı başkasıyla paylaşmayalı.
Hadi sen de duy öyleyse bu acı gerçeği,
Tek suçum hemcinsime âşık olmak benim,
Doğrusu, başka da yoktur günahım.

SERHAN
Bu hiç de kolay yutulur bir gerçek değil doğrusu
Ama dur, hemen asma bana yüzünü
Önemli olan insan olabilmektir özünde,
Bana göre budur işin doğrusu
Matei destek vermese de yürüdüğün yolda
Yanında ben olacağım, işin sonu kötüye giderse babanla.

CONSTANTIN
Birçok kez teşekkürler sana,

Doğrusu iyi hissettim desteğini dile getirdiğin için
Lakin yine de çıkarmam bu gudubetlik maskesini.

SERHAN
Nedenmiş o?

(*Constantin şarap kadehini seyirciye doğru kaldırır.*)

CONSTANTIN
Nasıl da özlem duyuyorum yeni bir aşkın neşesine,
Onun yalnızca âşıklara görünür kılınan ve
Yalnızca sevdalıların göğsünü sarıp daraltan
Büyülü ipi görmeye!

En trajik ölümler bile buramaz bir âşığın yüreğini,
Ne bir felsefe tartışması önem taşır onun için
Ne de akşam olunca yiyeceği iki lokma yemeği...
Yalnızca sevdiğidir onun için önemli olan.

SERHAN
Ah, zavallı Constantin!

CONSTANTIN
Ama bu da geçici değil midir, yaşamdaki pek çok şey gibi?
Doğru, bırakır arkasında birkaç hissi de...
Heyhat! Bu hisler ne aşkın yanından geçer
Ne de anımsatır âşığa sevgiyi!

Buruk bir acıdır geriye kalan
Ve adı zihinlerde "Ayrılık" diye yankılanır
Boğaza düğümlenen bir keder zinciri ve
Derin bir pişmanlığın gölgesidir ruhu saran...
Söyle bana, Serhan, sen bilir misin bu hisleri?

SERHAN
Evet, bilirim pek çok güzel hissi
Lakin ayrılığı da bilirim.
Amansız bir çöl fırtınasındaki kum tanesi gibiyim!
Sanki göğsüme yığmışlar bütün pisliğini Cehennem'in!
Dünya yerle bir olsa umursamayacak gibiyim,
Ne şehvetin güllerini koklayasım var,
Ne de nefes alma isteğim!
İşte, Constantin, ben bu kötü hisleri de bilirim.

CONSTANTIN
İşte, sevgili Serhan! Ben de bu marazlı hislerin içindeyim.

SERHAN
Haydi, kurtul artık şu maskeden!
Elena ile konuştuk; ortaklık işlerini halledip
Konstantiniyye'ye yerleşeceğiz üçümüz
Orada istersen sana ev de veririm,
Kendi keyfince işleteceğin bir iş de!
Yeter ki çıkar şu maskeyi, at suratından!

CONSTANTIN
Ah, kardeşimin kalbini kazanan insan!
Ne kadar da iyisin ne kadar da kibarsın
Bu bahsettiğin şeyler o kadim zamkı gevşetir işte!
Çok çile çektim bu şatoda,
Belki keyfim yerine gelir sizinle Konstantiniyye'ye gidince.

SERHAN
Gelmez olur mu? Gelir tabii ki!
Orada özgürce yaşayacaksın,
Biz de her daim destekçin olacağız, söz sana.

CONSTANTIN
O kadar güzel konuşuyor ki dudakların,
Dilerim senden önceki Türk gibi olmaz kaderin.

SERHAN
Hangi Türk?

CONSTANTIN
Şu babamın ortak olacağım diye kandırıp öldürttüğü,
Sonra da yardımcılarıyla bir olup sayesinde malını üzerine geçirdiği adam.

SERHAN
Adı neydi bu adamın?
Ne olur söyle, hatırlıyor musun?

CONSTANTIN
Babam ölüm emrini verirken duymuştum,
Adamın adı Mehmed'di, senin memleketinden gelmişti
Sonra yardımcıları babamın emriyle işini bitirdi
Bir gece, adam bu şatoda uyurken.
Zaten benim şatodan çıkmamı yasaklama sebeplerinden biri de budur;
Gece vakti şatoda dolaşırken cinayete şahitlik etmek!

SERHAN
Ağzından çıkanları kulakların duyuyor mu, Constantin?
Konuştuğun adam benim babam Mehmed'den başkası değil!
Ne olur doğruyu söyle, yoksa şarabın zihnine oynadığı bir oyun mu bu?

CONSTANTIN
Şu âna dek sevdiğim bütün erkeklerin üzerine yemin ederim ki doğru.

SERHAN
Öyleyse baban Matei'nin ölümü benim elimden olacak, bilesin bunu!

CONSTANTIN
Bir kez daha teşekkürler o hâlde sana,
Ne sandın, üzülüp dert yanacağımı mı?

SERHAN
Demek cadı haklıydı, hakikaten de babamın katili bu şatodaymış;
Tanrım, kadere bak! Meğer düşmanım, âşık olduğum kızın babasıymış!

CONSTANTIN
Söylediklerinden pek bir şey anlamadım doğrusu,
Al şu kadehi, biraz daha şarap içelim seninle
Gel sakinleş, bir dörtlük mırıldanayım zatıâline

(Seyirciye dönerek.)
İnsan bazen kendine bile yabancılaşıyor,
Ruh bedenden uzaklaşıyor,
Akıl kişiyi sekteye uğratıyor,
Beyin ise sofrada haddinden fazla durmuş bir lapa gibi etkisizleşiyor;
Sanki Lethe'nin görünmez suları üzerimizden geçiyor...

SERHAN
Constantin, iyice sarhoş oldun sen de
Kendinden geçtin iki kadehte!

CONSTANTIN
Ne Batı'nın düşünürleri çözdü bu evrenin sırrını ne de Doğu'nun bilginleri!
Afyonun sisinde gezinenler biraz araladılar bu perdeyi,

Bir de pelin otunun ırmağında yüzenler, belki...
Lakin kimse dile getiremedi soyut olanın somut sözlerini!

SERHAN
Gel başını yasla şu masaya güzelce
Sana iyi geceler, Constantin,
Benim planlayacağım çok önemli işler var bu gece!

(*Serhan çıkar. Constantin oturduğu yerden şarap şişesine uzanıp sayıklamaya devam eder.*)

CONSTANTIN
İnsan! Ne kadar da eğreti bir kelime;
Yerdeki karınca için bir Tanrı,
Gökteki Tanrı içinse bir güve!
Adımları büyüdükçe kibirlenen,
Okuduğu kitaplar çoğaldıkça küstahlaşan,
Doğaya hakimiyetiyle varlığını yücelttiğini sanan,
Mantığın sınırladığı dar alanda güce tapan,
Ah! Âcizlerin âcizi, narin bir etten insan!
(*Constantin sızar.*)

***

Vampir, metni ilk okumaya başladığımda olduğu gibi ellerini dudaklarının hizasında kenetlemiş bir şekilde boşluğa bakıyordu.

"Beşinci perde, bu oyunun en sevdiğim kısmıydı," dedi, bakışlarını boşluktan çekmeden.

"Ben her kısmını çok seviyorum. Sonu da çok etkileyici."

Uzun, ince parmaklarıyla sehpanın üzerinde duran sarı ciltli *Dracula* romanına dokunurken "Trajediyi seviyorsun," dedi.

"Evet," diye yanıtladım. "Açıkçası bu döneme göre fazla eski kafalı kalıyorum ben. Hâlâ Shakespeare'ciyim. Oscar Wilde'ı da çok seviyorum. Brechtçi kafaya pek yakın değilim."

Vampir gülümsedi. "Eski kafalı dediğim için mi güldün?" diye sordum.

"Bu döneme göre fazla eski kafalı kalmak," dedi. "Güzel bir cümleydi."

Defterin kapağını kapatarak koltuğun kenarına bıraktım. "Bana hâlâ açıklamadığın şeyler var," dedim.

"Evet, hem de çok."

"O zaman bana kaç yaşında olduğunu söyleyerek sorularımı yanıtlamaya başlayabilirsin."

İç çekti. "Okuduğun metin kadar yaşlıyım," dedi.

"Bu Türkçe ama," dedim. "Bu çeviri bir eser mi yoksa?"

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Bunun, bana ima ettiği şeyi anlamadığıma karşılık bir tepki olduğunu çok geç fark ettim.

"Hayır, onu ben yazdım," dedi.

Bir süre odanın sessizliğini bozan tek şey alt kattan gelen piyano sesiydi. Melankolik bir melodi sayısız kez tekrar ederken vampir elini bana doğru uzattı. İlk başta

ayağa kalkmamı istediğini sanıp kararsız bir hâlde bekledim. Fısıltıya benzer bir sesle defteri istediğini söyledi. Koltuğun kenarına bıraktığım defteri uzattım.

Defteri aldıktan sonra arkasına yaslanmak yerine, koltuğun ucuna doğru oturdu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Defterin sayfalarını aralarken önce gözlerimin beni yanılttığını düşünmüştüm ama dikkatli bakınca vampirin ellerinin titrediğini fark ettim. Hafif bir titreme de değildi üstelik. Sanki elindeki bir kâğıt parçası değil de bir kor parçasıydı. Bakışlarını bana çevirdiğinde ellerinin titrediğini fark ettiğimi görmemesi için aniden yüzümü çevirdim. Durumu fark etmiş gibiydi ama bununla ilgili bir şey söylemedi. Konuşurken sesi bir kez daha fısıltıya dönüştü.

"Trajedinin son perdesini okumak bana kaldı," dedi.

İsterse okuyacağımı söylemek üzereydim ama ağzımı açmama fırsat tanımadan okumaya koyuldu. Ben de benden bekleneni yaptım. Arkama yaslanarak sessizce vampiri dinledim.

***

VI. PERDE

Sahne 1

(Şatonun misafir salonu. Sabah vakti)

(Peter ve Andrei kendi aralarında konuşarak girer. Matei büyük bir coşkuyla peşlerinden girer.)

MATEI
Ver Sacrum! Ver Sacrum!
Ne kadar da neşe dolu bir gün bugün!
Sanki Tanrı'nın kutsanmış melekleri yeryüzüne inmiş de
Evrenin gizleriyle, ruhun formülünü fısıldıyor bizlere!

PETER
Yüzünüzde gül bahçesinden bir tablo asılı, azizim,
Bu nasıl bir enerji ve mutluluk hâlidir böyle?

ANDRE
Hakikaten de öyle!
Şeytan şu mutlu hâlinizi görse,
Vazgeçer kötülüğe mum yakmaktan
Ve der ki:
"Unuttum her bir mutsuzluk hâlini,
Artık neşe hâkim olsun Cehennem'e!"

MATEI
Ah, sevgili Andre! Uzun zamandır böyle gülmemiştim,
Böylesine güzel bir zamanda Şeytan'ı mı buldunuz neşeli hâlimi ifade etmek için?
Neyse, hakikaten çok güldüm.
Bu yüzden ironi dolu iltifatınız için teşekkür ederim

Bugün sihirli bir mutlulukla dolu yüreğim,
O yüzden bir kez daha: Ver Sacrum! Ver Sacrum!

PETER
O hâlde bir güzel haber de bizden gelsin Matei'ye,
Memurlarla konuştuk, yarın gelecekler hanemize
Serhan Bey'le yapacağınız anlaşmayı resmiyete dökmeye

MATEI
Harika bir haber bu!
Peki önlem aldınız mı?
Geçen seferki ağzı sıkı ve altın seven memurlardan mı?

ANDRE
Evet, efendim. Hatta geçen seferki memurların aynısı.

MATEI
Güzel, öyleyse oldu bu iş!
Bugünü tembellikle geçirmek için bir sebep daha çıktı bize.

(*Grigore salona girer.*)

MATEI
Sevgili Grigore, abim, nerelerdesin, kuzum?
Biz de güzel şeylerden bahsediyorduk.

GRIGORE
Aslında ben de seni arıyordum, kardeşim,
Önemli bir konu var konuşmamız gereken

MATEI
Konuşalım öyleyse, hizmetçiler kapatın kapıyı
Önemli meseleler var konuşacağımız
Ben size söyleyene kadar da açmayın.

(*Hizmetçiler çıkarlar.*)

GRIGORE
Dün gece hava almak için terasa çıkıyordum ki
Serhan ile Elena'yı baş başa görünce duraksadım.

MATEI
Ne? Baş başa mı?
Ya dadısı?

GRIGORE
Kimse yoktu yanında, en kötüsü de bu değil hem
Bu ikisi gönüllerini birleştirdiler dün gece, terasta
Serhan itiraf etti aşkını yeğenime,
Elena da karşılık verdi bu aşka

MATEI
Aman Tanrım! Bu ne cüret! Hem de benim evimde!
Misafir diye şatoya aldığımız adama gösterdiğim iyi niyetin karşılığı bu mu?
Ailemin namusuna göz dikmek demek!
Kabul edilir şey değil, ne yapmalı?
Ne yapmalı?

GRIGORE
Sakin ol, Matei, kendine gel!
Kulağını bana ver, ben dün gece her şeyi düşündüm.

MATEI
Öyleyse sen de sadede gel!

GRIGORE
Yarın adamın imzasını alana kadar bekle,
Sonra ortalığın yatışması için bir hafta daha sabret.
Ondan sonra bu şatodan çıkışı olmayacak namus düşmanımızın.
Zaten planımız da bu değil miydi?

MATEI
Öyleydi doğrusu.

GRIGORE
Öyleyse bu plana titizlikle sadık kalalım
Öfkemize hâkim olalım ki
Sonra hem sermayeyi hem de öcümüzü alalım.

MATEI
Bak sen şu namus düşmanına
Yerle bir etti bu sabahki neşemi
Lakin dediğin doğru, Grigore, öfkeye yenik düşmemeli
Her şey normalmiş gibi davranıp,
Her zamanki sakinlikle beklemeli.

PETER
Bizden istediğiniz bir şey var mı, efendim?

ANDRE
Varsa söyleyin, biz de hazırlanalım ona göre.

MATEI
Sizin işiniz her zamanki gibi hançeri kullanmak,
İyi bileyin, üzerine bir parmak da zehir sürün ki
Bu işin geri dönüşü olmasın.

PETER ve ANDRE
Emredersiniz, efendim.

MATEI
Seni gidi Serhan namussuzu, bir kez daha öfkelendim şimdi
Demek biricik kızıma göz diktin, ha!
Zaten öldürecektim seni, şimdi iki kere verdim kararımı
Lakin yedi gün sabredeceğim, yedi yıl gibi gelse de bana
Herkes kulak versin, bu gece kutlamalar yapacağız
Hiçbir şey olmamış gibi, şen şakrak davranacağız.

GRIGORE
İyi fikir, azizim, işte böyle!
Hiçbir şey olmamış gibi, uygun zamanı bekleyelim.

Sahne 2

(Şatonun yemek odası. Akşam vakti.)

(Şatonun sakinleri girer. Yemek masasında otururken hizmetçiler masadakilere çeşit çeşit et, meyve ve şarap servisi yapar.)

MATEI

Ne iyi ettik de bir kutlama gerçekleştirdik, değil mi Serhan Bey?
Ne de olsa yarın ortaklığımız resmiyete kavuşacak.
Artık gözünüz arkada kalmaz, siz gezgin yaşamınıza dönerken
Biz de buradaki işleri yürütürüz.

SERHAN

Kesinlikle öyle, saygıdeğer Matei! İyi ki tertip ettiniz bu ziyafeti,
Çok teşekkürler her birinize
Ve bir kez daha hak veriyorum size,
Gözüm arkada kalmayacak sizin sayenizde
Ne de olsa artık sermayem güvenli ellerinizde!

GRIGORE

Harikulade, harikulade sözler bunlar!
Haydi o hâlde kaldıralım kadehlerimizi!

MATEI
Elena, haydi sen de iç, kızım,
Bak, kardeşin İngiltere'deki dostum Frank'in hediye ettiği sünger gibi emiyor şarabı
Kaldır babana kadehini, iç, haydi mutluluğuna!

ELENA
İçiyorum, babacığım, sağlığınıza.
(*Constantin'e fısıldayarak.*)
Neden böyle söyledi ki şimdi?
Yoksa Serhan ile olan ilişkimizi mi öğrendi?
Eğer öyleyse yandık ki ne yandık, Constantin!
Eğer her şeyin farkındaysa, kesin oyun oynuyor bizimle.

CONSTANTIN
Hiç sanmam, sevgili kardeşim, öğrense bile boş ver,
Serhan yarın imzayı atınca kaçıracak bizi şatodan
Öyle söyledi bana bu sabah,
O yüzden eğer bir oyunsa babamın oynadığı
Bize düşen de aynı oyunu sürdürmektir.

MATEI
Constantin, bir şey mi söyledin, evladım?

CONSTANTIN
Hayır, babacığım. Sağlığınıza içiyordum yalnızca.

MATEI
Teşekkürler sana öyleyse.

SERHAN
(*Kendi kendine.*)
Şu iki yüzlülüğe bak, iticilerin iticisi Matei!
Ama sabret yarına kadar, işte o zaman bitireceğim işini,
Yalan söylemek kadar kolay derler ya hani,
İşte ben de öyle öldüreceğim seni!
Çok kolay olacak kalbine sağlamak hançeri,
Ama iki çift lafım da olacak, ruhun terk ederken âciz bedenini.

MATEI
(*Kendi kendine.*)
Şu ikiyüzlülüğe bak, iticilerin iticisi Serhan!
Ama sabret bir hafta daha, işte o zaman bitireceğim işini,
Hem kızımın namusuna göz dikmenin öcünü alacağım senden
Hem de ahmaklığının bedelini ödeteceğim sana!
Sonra isimsiz bir mezarlığa attıracağım aciz bedenini!

GRIGORE
Hayırdır, beyefendiler, neden sessizleşti bu masa?
Kutlama yok muydu bu akşam yoksa?
Şenlenin biraz, boşaltın kadehlerinizi,
Daha içilecek iki fıçı daha var, bekletmeyin zevk iksirini!

SERHAN
Şerefinize öyleyse!

MATEI
Şerefinize!

PETER, ANDRE, CONSTANTIN ve ELENA
Şerefinize!

CONSTANTIN
Kaç şişe bitirdik sayamadım yahu! Güzel bir gece oldu.
Ancak saat ilerledi, Ay Karpatlar'ın üstünde,
İzninizle ben yatmaya gideceğim, zira
Sarhoşluk pelerini yine üzerimde.

ELENA
Ben de odama çekiliyorum, izninizle.

MATEI
İzin sizin, iyi geceler o hâlde.

SERHAN
İyi geceler herkese!
Ayıp olmaz derseniz benim de uyuyasım var bu gece.

MATEI
Ne kadar da uykucuymuş bu şatonun sakinleri!

Yoksa afyon otu mu koydunuz gizlice içkilerinize?
Şaka yapıyorum tabii, müsaade sizin, azizim.
Haydi Peter, Andre size de müsaade,
Uyuklayan Grigore'u da sürükleyin peşinize
Gece ilerledi, güzel yerinde noktaladık kutlamayı

Ama benim birkaç kadeh daha içesim var bu gece,
O yüzden hepinize iyi geceler, yarın görüşmek üzere!
(*Matei'nin dışındaki herkes çıkar. Matei kadehini bir dikişte içtikten sonra yeniden doldurur ve çıkar.*)

Sahne 3

(*Elena'nın odası.*)

(*Elena girer.*)

ELENA
(*Kendi kendine.*)
Ne kadar zormuş âşığının yanında oturup da gözlerini ondan kaçırmak,
Hiç bana göre değilmiş planlanmış bir oyunu oynamak
Dilerim ki çabuk sona ersin bu oyun,
Bitsin ki hemen başlasın ardındaki mutluluk!

(*Kapı çalınır.*)

Kim bu saatte kapıyı çalan?

Muhtemelen unutkan dadımdır, unutmuştur yine odamda bir eşyasını
Neyse iyi oldu geldiği, ona da anlatayım olup biten her şeyi
Ne de olsa yarın terk edeceğim bu toprakları.
Girin!

(*Serhan kapıyı aralayarak girer.*)

SERHAN
Ben geldim, sevgilim!
Gözlerim güzelliğinle kutsanmazsa kalbim patlayacak.

ELENA
Ah, Serhan! Ya biri görürse buraya geldiğini!
Durma eşikte, gir içeriye
Aslında uygun olmaz bir erkeğin
Evlenmeden önce kadının yatak odasına girmesi
Lakin normal bir ilişki sayılmaz bizimkisi de.

SERHAN
Normale dönecek her şey, güven bana,
Zaten ben de bir kez daha bunu hatırlatmaya geldim sana
Bak, yalvarırım güven bana, bazı şeyler var anlatacağım
Ama zamanı değil şu anda.
Şunu bil yeter,

Gerçek bir imza atmayacağım yarın o kâğıda,
Her şeyi önceden ayarladım, yasal bir anlaşma olmaya-
cak sonuçta
O yüzden yarın akşam mutlaka terk edeceğiz şatoyu,
Kasabada bizi bekleyen iki araba var şimdiden
Sen, Constantin ve ben kaçacağız bu diyardan

ELENA
Dur, sevgilim, soluklan. Çok şey anlattın bir nefeste,
Hem bana da süre tanı bunları düşünmeye,
İlkin şunu bil ki güvenim sonsuz sana
Sen ne zaman istersen anlatırsın bildiklerini
Söylediklerine bakılırsa tez zamanda hazırlanmam la-
zım benim
Ama gizlice yapayım bunu, dadıma da haber vermeye-
yim;
Çok üzüleceğini bilsem de.

SERHAN
Verme, sevgili Elena! Vakit yok vedalaşmaya.

ELENA
Tamam, sevgilim. Sen öyle diyorsan eğer,
Vardır bir bildiğin senin de,
Çünkü söylediğinde on kez haklısın
Eğer babam imzanın sahte olduğunu duyarsa
Mahvoluruz, hazin sonumuz olur planımız
Bize hapishane olan şato, bu sefer mezarımız olur

Lakin yalvarırım dadım gelmeden çık buradan,
Ona hiç belli olmaz, gelir görürse basıverir çığlığı,
Elimize yüzümüze bulaşır sonra Konstantiniyye planı.

SERHAN
Tamam, sevgilim, gidiyorum şimdi sen hazırlan diye
Sakın fazla yük alma yanına,
Gözün arkada kalmasın, Konstantiniyye'de en güzel ipekleri alacağım ben sana.
Şimdi isteksizce çıkıyorum odadan,
Unutma, yarın akşam gidiyoruz bu şatodan
Constantin'i de merak etme, onun her şeyden haberi var.

ELENA
Tamam, gönlümü kazanan kurtarıcı.
Güle güle!

(*Serhan çıkar.*)

Sahne 4
(*Yemek odası.*)

(*Matei elinde şarap kadehiyle girer. Şöminenin yanındaki koltuğa oturur.*)

MATEI
(*Kendi kendine.*)

Şu hergelelere bak sen!
Biri dost bellemiş, öteki de âşığı
Göstereceğim hepinize,
Hele bir yok edeyim şu Serhan ahmağını!

(*Bu sırada Elena'nın odasından çıkan Serhan kendi odasına gitmek üzereyken Matei'nin konuşmalarını duyar.*)

SERHAN
Yok edeceksin ha, sinsi katil seni!
Yarın akşam öleceğinden habersiz beni öldürme planı kurdun demek.
Biraz daha dinleyeyim, belli ki şarap kendinden geçirmiş
Bu bozuk mayalı herifi!

MATEI
Ben ki savaşa gitmemek için binlerce altın rüşveti gözden çıkardım,
Sırf tasasız bir yaşamım olsun diye!
Bilemezdim Constantin'in hastalıklı çıkacağını,
Lakin Elena'yı da yedirtmem böyle kurda kuşa,
Viyana'daki dostumun oğluyla evlenecek,
Evlenecek ki sayesinde Benjamin nüfuzu bir boy daha artacak!

SERHAN
Seni kanı bozuk, kunduz kılıklı adam!

İşte şimdi sabır tasımı çatlattın orta yerinden,
Artık ne olacaksa olsun, çıkıyorum gizlendiğim yerden,
Hey, Matei!

(Matei koltuğunda zıplar.)

MATEI
Ah, Serhan Beyciğim!
Uyku tutmadı mı yoksa, kuzum?

SERHAN
Bırak uykuyu, ahmak adam!
İnsanlar onuru için yaşar derler ama
Bu sözü dünyadaki her insanı tanımadan söyledikleri çok bariz
Ahırındaki keçilerin gırtlağına dayasam bıçağı,
Gözlerinde sendekinden daha fazla asalet görürüm şüphesiz!

MATEI
Bu hiddet niye, yoksa biraz önceki sarhoşluk sayıklamalarımı mı duydun?
Ciddi değil hiçbir sözüm, dur biraz sakinleş, kuzum!

SERHAN
İp inceldiği yerden koptu, Matei,
Bil bunu, ben adice öldürttüğün Tüccar Mehmed'in oğluyum
Buraya senin canını almaya geldim!

MATEI
Ay, aman! Doğru mu bu?

SERHAN
Hem de hayatında duyduğun en saf doğrudur bu!
Amacım öcümü almaktı lakin bilemezdim
Âşık olduğum kızın da babası olduğunu
Zaten eziyet etmişsin her iki çocuğuna da,
O yüzden hiç vicdan azabı yok yüreğimde.

(*Serhan belinden hançerini çıkarır ve Matei'nin üzerine yürür. Bu sırada Matei odanın içinde koşarak uzaklaşmaya çalışır ve masadaki şamdanı düşürür. Şamdandaki mumlar sönünce ortalık karanlığa bürünür. Şöminenin közünden yayılan cılız ışığın eşliğinde boğuşma başlar.*)

MATEI
Ay, aman! Hizmetçiler!
Grigor! Peter! Andre!
Yardım edin!

SERHAN
Korkakların korkağı, âciz Matei!
İşte şimdi alıyorum canını,
Daha fazla can yakma diye!

(*Serhan, Matei'yi karnından bıçaklar ama Matei salonun içinde kaçmaya devam eder.*)

MATEI
İmdat! İmdat! Kurtarın beni bu caninin elinden!

SERHAN
Son çırpınışların bunlar, artık kimse alamaz seni elimden!

(*Boğuşma devam ederken Elena odaya girer.*)

ELENA
Nedir bu bağırış? Baba, ne oluyor burada?

MATEI
Elena, kızım! Ölüyorum, kurtar babanı!
Durdur katilimi, al şuradaki bıçağı!
Ah!
(*Serhan, Matei'yi yakalayıp hançeri göğsüne saplar. Matei ölür. Tam arkasını dönecekken, Elena el yordamıyla yemek masasından aldığı bıçakla Serhan'ı sırtından bıçaklar.*)

SERHAN
Ah! Kim beni sırtımdan bıçaklayan korkak, göster kendini!

ELENA
Serhan! Sen misin sesini duyduğum? Ne olur ses ver bir kez daha!

(Bu sırada Grigore, Peter, Andre ve Hizmetçiler ellerinde şamdanlarla odaya girerler. Herkes Matei'nin ölü bedenini, sırtından bıçaklanmış hâlde kıvranan Serhan'ı ve elinde kanlı bıçağı tutmakta olan Elena'yı görür.)

ELENA
Aman Tanrım! Bu manzara da ne böyle!

SERHAN
Elena, sen misin bıçağı sırtıma saplayan?

GRIGORE
Matei! Hizmetçiler, hemen doktor çağırın!

PETER
Ölmüş, Grigore. Matei son nefesini vermiş bile!

ANDRE
Alçak Serhan! Katil!

ELENA
Serhan! Neden? Nasıl? Ah, Tanrım! Zihnimdeki düşünce nehrine hâkim olamıyorum.
Beynimi aşındıra aşındıra akıyor, çılgınca!
Neden babamı öldürdün? Neden yaptın bunu?
Şatoya giren bir düşman sanmıştım,
Bu yüzden babamın çağrısına uyup saniyesinde bıçağı kullandım!

SERHAN
Baban, bir yıl önce babam Mehmed'i öldürdü, sevgilim,
Bu şatoya ormandaki bir cadının aklına uyup geldim
Tek amacım bu gerçeği öğrenmekti,
Gerçeği de Constantin söyledi birkaç gece önce
Baban babamı öldürtmüş, işte bu üç hain de cinayete yardım etmiş!

ELENA
Böyle bir şey nasıl olur?
Peki ya ben?

SERHAN
Sen gerçekten de Tanrı'nın sunduğu en güzel hediyesin bana
Seni o ormanda gördüm ama bu şatodaki varlığını bilmiyordum
Bu zamana kadar ne anlattıysam yalan yok hiçbir kelimesinde
İnan bana, gökyüzümün yıldızı!
Sensin kalbimin tek sahibi!
Tek istediğim babandan öcümü almak
Sonra da seni ve Constantin'i Konstantiniyye'ye götürmekti
Yerin dibine batsın bu lanetli şato da
Babanın malları da!

ELENA
Dur, artık konuşma, sevgilim! İnandım sana,
Yarana çare bulalım, kımıldama daha fazla
Ah, elim kırılsaydı da almasaydım o bıçağı elime!
Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?

SERHAN
Sen son ânına kadar babana sadık oldun, o bunu hak etmese de
Bir kez daha âşık oldum sana, lakin ne yazık ki bu
Hissettiğim son his olacak şu anda
Ölümün kara perdesi geliyor gözlerime,
Elveda, sevgili Elena! Seviyorum seni, her şeye rağmen
Sev bu âciz kulu, sen de...

(*Serhan ölür. Constantin sarhoş adımlarla odaya girer ve gördüğü manzara karşısında çığlık atar.*)

CONSTANTIN
Aman Tanrım! Ne oldu burada böyle?
Baba! Serhan! Elena, ellerin kan içinde!

ELENA
(*Korkutucu bir soğukkanlılıkla ayağa kalkar ve sahneye döner.*)
Nasıl bir kader, ne tür bir yaşantı bu?
Gönlümü kaptırdığım adam babamın katili oldu.
Canımın parçası babam da senin babanın katiliymiş meğer!

Bense bu acılar kazanına en acı baharatı ekledim,
Senin canını alarak...

Yüce Tanrım, ne yaptım böyle!
Yüreğim asla kaldırmaz bu acıyı, ölmeliyim ben de!

(*Elena, elindeki bıçağı kendi kalbine saplar ve ölür.*)

***

Kandemir'in gözünden süzülen kan damlaları defterin son sayfasını kızıla boyarken bir süre çaresizlik içinde bekledim. Yazılı metnin son cümlesini okuduğu andan itibaren hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Birden hiç düşünmeden koltuğun önüne diz çökerek ellerini tuttum. Saniyeler içinde iki parça buzdan farksız elleri bırakmak zorunda kaldım. Kana bulanan defteri alarak birkaç adım geriledim. Vampire dokunduktan sonra bir süredir bastırmayı başardığım korkularımın yüzeye çıktığını hissettim. Defteri sehpanın üzerine bıraktıktan sonra çantamdan bir sigara çıkardım. Alt kattaki piyanonun sesi kesilene kadar ağlamaya devam etti. Uzun süre sessizlik içinde bekledim.

Ayağa kalktığında yüzü ve elleri kan içindeydi. Mutfağın mutluğunda kendini temizledikten sonra koltuğa geçti. Bana baktığında vampirin gözkapaklarında belli belirsiz kan birikintilerini görebiliyordum. O da tıpkı ben gibi gözlerimin içine bakıyordu. Sanki konuşmak istiyor ama cümleleri zihninde sıraya koyamıyor

gibiydi. Benim konuşmama ihtiyacı olduğunu düşünerek sessizliği bozmaya karar verdim.

"Bu kadar sevdiğin bir oyunu neden hiç sahnelemedin?" diye sordum.

"Sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim," dedi. Yanıtının bu kadar ani olması şaşırtmıştı.

"Ama bunu sen yazdın," dedim. "Yazdığın şeyi nasıl sevmezsin?"

Gülümsedi ama hoş duyguları taşıyan bir gülümseme değildi bu. Yüzünde acı bir ifade vardı.

"Sevmek için değil," dedi. "Hatırlamak için yazdım."

"Nasıl yani?"

Kana bulanmış defteri eline aldıktan sonra bir süre sayfaları çevirdi. Defteri sarı ciltli Dracula romanının bitişiğine bıraktı.

"Boşa bir çabaymış," dedi. Bunu söylerken omuzları düşmüş, yüzüne ise pes etmiş bir insanın ifadesi yerleşmişti.

"Unutmadığı bir şeyi hatırlamak için onları yazıya dökmek... Ne kadar da boş bir çaba!"

Bunu duyunca zihnimde tiyatro metninin künyesindeki tarih belirdi, künyede olayların 1470–1475 yıllarında geçtiği yazıyordu. O an pek çok şeyin anlam kazandığını düşünmüştüm. Tiyatro metni, Kandemir'in yaşadığı döneme dair bilgi veriyordu. Oyunda anlatılanlar onun vampire dönüşmeden önceki hayatı, Elena da muhtemelen özlem duyduğu sevgilisiydi.

Kendi düşüncelerinden sıyrılıp bana konuşmaya

başladığında ilkin çıkarımlarımın doğrulandığını sanmıştım.

"Bu oyun benim hayatımın son döneminin bir manzarası," dedi. "Metinde yazdığım çoğu şey gerçeğe dayanıyor."

"Tahmin ettim," diye karşılık verdim. "Elena da sevgilindi, değil mi?"

O âna dek gözlerinde biriken kanlar yanaklarından süzülürken küçümseyici bir ses çıkardı.

"Hayır," diye yanıtladı ve beni şok içinde bırakan o cümleyi söyledi:

"Elena benim kardeşimdi."

***

Yeniden karşılıklı konuşmaya başladığımızda gün geceden daha yakındı. Başıma bir bıçak gibi saplanan cümleyi duyalı saatler geçmiş, yine de kendime gelememiştim. Kandemir'in gerçek adının Constantin olduğunu öğrenmek o gece üzerimde ağır bir travma yaratmıştı. Öte yandan vampirin kendini toparlaması benden daha kısa sürdü. Hiç duraksamadan hikâyedeki boşlukları doldurmaya başladı.

"Her şeyden önce, beni dinlemeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyerek söze başladı. "Bilmeni isterim ki bunları anlattığım ilk kişi sen değilsin ama neredeyse yüz yıldır bu konuyu kimseyle konuşmamıştım. Lütfen sorularını sonraya bırak, eğer anlattıklarım merakını gidermezse onları sorabilirsin.

"Söylediğim gibi, bu trajedinin büyük bir kısmı ger-

çek. Her şey Serhan'ın şatoya gelmesiyle başladı. Dönüşümümü tamamlayalı kısa bir süre geçmişti. Onun kız kardeşimi görünce kapıldığı hislere ben de onu görünce teslim olmuştum.

"Bu gizemli Türk'ün şatoda geçirdiği ilk günlerde hislerimi dizginlemeden, onun varlığıyla keyiflendim. Onun gelişiyle babamın bize mahkûm hayatı yaşattığı şato cennete dönüşmüştü sanki. O kutsal günlere dair ayrıntılara girmeyeceğim, yüzyıllar geçmesine rağmen bunları dile getirmekte zorlanıyorum. Zaten pek çok şey gibi, o günler de kısa sürdü.

"Cennetin cehenneme evirilmesi uzun sürmedi. Zaman geçtikçe Serhan'ın Elena'ya olan ilgisinin karşılık bulduğunu fark edince büyük bir üzüntüyle tanıştım. Türk'e olan aşkımın tek taraflı olduğunun bilinciyle, kız kardeşimin mutluluğunu desteklemek için sessiz kaldım. Ama bunu yapmak çok zordu. Gecelerimi ormanda koşarak geçiriyor, öfkemi ıssız yollarda karşılaştığım insanlardan çıkarıyordum. Şatoya döndüğümde doğruca şarap mahzenine iniyor, zihnimi uyuşturarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Aslında her şey trajedinin yaşandığı gece başladı. Henüz bilmediğin bir sır daha var, yüzlerce yıl boyunca benim dışımda sadece bir kişinin bildiği bir sır.

"O gece şarabın etkisiyle kendimden geçmiş bir hâldeydim. Bağırışları duyar duymaz yemek salonuna koştum. Salona girdiğimde önce babamı yerden kaldırmakta olan Peter ile Grigore'u gördüm. Hizmetçilerin

bağırışlarına kulak verdiğimde ise kız kardeşimle göz göze geldim. Elleri kan içinde, perişan bir hâldeydi. Gözleri bana bakıyor ama beni görmüyordu. Yanına varana kadar histerik bir çığlık atarak elindeki bıçağı kalbine sapladı. Elena'yı kollarımın arasına alırken sırtı dönük bedeni fark edince beynimden vurulmuşa döndüm. Hemen kardeşimi bırakıp Serhan'ın yanına koştum. Yüzünü çevirdiğimde boğazındaki hırıltıyı fark ederek ölmediğini anladım. O an içimde büyüyen inanılmaz bir acı hissettim. Hiç düşünmeden Serhan'ı kucaklayarak salondan çıkardım.

"Yemek salonundaki bağırışları ve çığlıkları umursamıyordum. Serhan'ı odama götürdükten sonra vakit kaybetmeden bileğimde bir kesik açtım. Kesikten akan sıvıyı Serhan'ın dudaklarına götürerek bekledim. Onu dönüştürmek için o kadar kararlıydım ki bayılacağımı hissedene kadar bedenimdeki bütün kanı içmesini sağladım. Serhan'ın bedeni başında ne kadar süre beklediğimi bilmiyorum ama dudakları kıpırdanmaya başladığında ben de onunla birlikte yeniden yaşama dönmüş gibi hissediyordum.

"Serhan gözlerini açar açmaz kız kardeşimin adını haykırarak ayaklandı. Beni fark edince bir süre durakladı, o an zihninden neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Sakinleşmesi için telkinde bulundum ama fayda etmedi. Koşarak odadan çıktı, nerede olacağını bildiğim için yavaş adımlarla arkasından gittim.

"Yemek salonuna vardığımda, öngördüğüm man-

zarayla karşılaştım. Grigore ile Andre'nin boğazları parçalanmış cesetlerinin arasından geçtim. Hizmetlileri görmediğim için onların canlarını kurtardığı sonucuna vardım. Elena'nın ölü bedeni üzerine yüzünü gömmüş bir hâlde hareketsiz duran Serhan'ın yanında durdum.

"Elimi omzuna koyduğumda şimşek gibi ayaklanarak üzerime yürüdü. Anlamıştı.

"'Onu neden bıraktın, Constantin? Neden?' diyerek omuzlarıma yapıştı.

"'Onun için çok geçti,' diyerek yalan söyledim. Serhan'ı kanlar içinde gördükten sonra Elena'yı kurtarıp kurtaramayacağımı düşünmemiştim bile.

"Ağlamaya başladı. Gözlerinden kanlar dökülürken beni bıraktı.

"'Beni neden bırakmadın?' diye haykırdı.

"Doğru bir zaman değildi ama yine de ona gerçeği söyledim. Ona beslediğim hisleri duyduğunda öfkeden deliye dönmüştü. Öfkesi kısa sürede şiddete dönüştü ve enerjisi bitene kadar bu şiddeti üzerimde kullanmasına izin verdim. Yaptığım şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark etmeye başlamıştım. Serhan nefretini üzerime kusarken, bana lanetler yağdırırken ona beni yok etmesi için yalvardım. O gün beni yok etmek için elinden geleni yaptı ama bunu ne yazık ki başaramadı.

"Yorgunluktan dizlerinin üzerine çöktüğünde onunla konuşmaya çalıştım. Özür diledim ama sözlerim onun üzerinde etkisizdi. Dizlerinin üzerinde Elena'nın yanına süründü. Orada bir süre bekledi. Kız kardeşimin

elini öptükten sonra göğsündeki bıçağı nazikçe çıkardı. Topallayarak yanıma geldi ve bıçağı yavaşça göğsüme yerleştirdi. Keskin metal göğüs kafesimi yırtarken gözlerimin içine baktı. Göğsüme saplanan bıçaktan elini çektikten sonra şatoyu terk etti.

"Bu onu son görüşüm oldu. Yüzyıllarca Serhan'ı aradım ama onu hiçbir zaman bulamadım."

***

Kadın elindeki boş kadehi yanındaki adama uzattı. Adam sigarasından bir nefes daha çektikten sehpadaki şarap şişesini kadının kadehine boşalttı.

"Nasıl yani? Bitti mi?" diye sordu.

"Evet, bu kadar," diye yanıtladı kadın, kadehi dudaklarına götürdükten sonra.

"İyi de güzelim, bu hikâyede bir sürü boşluklar var. Daha herifin nasıl vampir olduğunu öğrenemedik."

Kadın gülümsedi. Gözlerini kısarak bakışlarını adamın gözlerine doğrulttu. "Bana onu vampire dönüştüren kişinin Dracul olduğunu söyledi."

"Dracula mı?"

"Hayır, Dracul. Vlad Tepeş."

Adam kahkaha attı. "Haa, bizim Kazıklı Voyvoda yani. Bak şimdi yine klasik şeymiş demek ki bu da."

"Babasının savaştan kaçmasına çok öfkeli olduğunu söyledi. Ama bu öfkeyi Constantin'e hiç yansıtmamış. Onu o dönemde olduğu gibi kabul eden biriymiş hatta."

"Eşcinsel yani."

Kadının yüz ifadesi ciddi bir hâl aldı. Sonra tekinsiz

bir çabuklukla yeniden gülümsemeye başladı. "Evet," dedi. "Constantin'i kardeşi Radu'ya benzetirmiş hep. Radu Türklerin tarafına geçip kardeşine ve kendi milletine ihanet edene kadar Radu diye seslenirmiş ona hatta."

"Kardeşi Türklerin tarafına mı geçmiş?"

Adam sigarasını söndürdükten sonra aralarında duran yastığı kenara atarak kadına yaklaştı. Kadın da kadehini sehpaya bırakarak adama sokuldu.

"Radu, Osmanlı ordusuna yardım etme şartıyla Fatih Sultan Mehmed'in koruması altına girmiş," dedi. "Burada, Konstantiniyye'de yaşamış yıllarca. Güzel Radu derlermiş ona burada, Güzel Radu, Yakışıklı Radu..."

Kadın cümlesini yarıda kesti. Gözlerini kapatarak dudaklarını yüzüne yaklaştıran adama tebessümle baktı. Yanağına temas eden dudaklara şehvetle karşılık verdi. Bir yandan da otuz yılda her şey ne kadar da değişti, diye düşündü. Sosyal medya sayesinde av bulmak ne kadar da kolay olmuştu. Adamın inlemeleri kısa süreli bir bağırtıya dönüşürken, bu ses yerini yakınlardaki bir piyanodan tanıdık bir melodiye bıraktı.

BELONGS TO
KAHLIL FRAM